Editorial Office:
212 Cedarvale Ave.
Phone HO-0802, Toronto 13, Ont.

Subscribtions and Advertising:
Postbox 176
Burlington, Ont.
Phone NE 4-6231

CALVINIST-CONTACT

Christian Weekly

FRIDAY DEC. 17th 1954
5th YEAR OF PUBLICATION
No. 105

Authorized as Second Class Mail,
Post office Department, Ottawa,
Ontario.

Good tidings of great joy

And it came to pass in those days, that there went out a decree from Caesar Augustus, that all the world should be taxed.

2. *(And this taxing was first made when Cyrenius was governor of Syria).*

3. *And all went to be taxed, every one into his own city.*

4. *And Joseph also went up from Galilee, out of the city of Nazareth, into Judea, unto the city of David, which is called Bethlehem; (because he was of the house and lineage of David:)*

5. *To be taxed with Mary his expoused wife, being great with child.*

6. *And so it was, that, while they were there, the days were accomplished that she should be delivered.*

7. *And she brought forth her firstborn son, and wrapped him in swaddling clothes, and laid him in a manger; because there was no room for them in the inn.*

8. *And there were in the same country shepherds abiding in the field, keeping watch over their flock by night.*

9. *And, lo, the angel of the Lord came upon them, and the glory of the Lord shone round about them: and they were sore afraid.*

10. *And the angel said unto them, Fear not: for, behold, I bring you good tidings of great joy, wich shall be to all people.*

11. *For unto you is born this day in the city of David a Saviour, which is Christ the Lord.*

12. *And this shall be a sign unto you; Ye shall find the babe wrapped in swaddling clothes, lying in a manger.*

13. *And suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly host praising God, and saying,*

14. *Glory to God in the highest, and on earth peace, good will toward men.*

15. *And it came to pass, as the angels were gone away from them into heaven, the shepherds sayd one to another, Let us now go even unto Bethlehem, and see this thing which is come to pass, which the Lord has made known unto us.*

16. *And they came with haste, and found Mary, and Joseph, and the babe lying in a manger.*

17. *And when they had seen it, they made known abroad the saying which was told them concerning this child.*

18. *And all they that heard it wondered at those things which were told them by the shepherds.*

19. *But Mary kept all these things, and pondered them in her heart.*

20. *And the shepherds returned, glorifying and praising God for all the things that they had heard and seen, as it was told unto them.*

Dat U heden geboren is de Zaligmaker

Komt, gij koningen en heren,
u hier spieg'len in dit Licht:
Jezus zal u ootmoed leren,
die zijn hof in stallen sticht.
Ziet de moeder, ziet de Zoon,
kust de windsels, kust de doeken:
buigt uw hoofden, buigt uw kroon:
zwijgt, vernuftigen en kloeken!

JOOST VAN DEN VONDEL

Onze Kerstprent is een reproductie van een gravure uit een Bijbel die in 1733 te Amsterdam werd uitgegeven bij J. v. d. Putte e.a. (Het cliché werd welwillend aan ons afgestaan door de fa. Bosch en Keuning Ltd. (Canada) te Hamilton.)

Kerstmis 1954

Nog altijd wordt onze kalender door het Kerstfeest beheerst. Het jaar 1954 in onze christelijke jaartelling betekent immers het door dat cijfer aangeduide aantal jaren, dat verlopen is sinds de geboorte van Christus. Het mag dan wezen, dat wie precies wil zijn enige wijziging in het getal moet aanbrengen, — dat neemt intussen niet weg dat we internationaal en interconfessioneel overal de jaren op gelijke wijze tellen: de wereld gebruikte een kalender, die gebaseerd is op de komst van Jezus Christus op aarde.

Voor het christenhart ligt in dit feit een onmiskenbare heenwijzing naar de betekenis van Christus voor de wereld. Hij beheerst de eeuwen. Hij is de Enige, die aan de historie der volkeren haar zin geeft.

Kerstfeest is dan ook nog steeds Christusfeest. Wie met de in het nederlands ietwat versluierde klank in Kerst nog moeite hebben mocht, moet het maar in het Engels leren zeggen: we gaan Christmas vieren. Zo is het zonder meer duidelijk.

Kerstmis 1954, dat voor de deur staat, wordt het zoveelste feest ter herdenking van de geboorte van Christus.

Het begint jammer genoeg moeilijk te worden, dat vast te houden. Hier zijn geen plaatselijke of landelijke overheden die het Kerstfeest willen afschaffen. Evenmin zijn er, die voorstellen de naam te veranderen in Midwinterfeest, of in iets anders. Hier in Canada is bijzonder het Kerstfeest in hoge eer. De versieringen zijn in tal van etalages reeds aangebracht en op sommige plaatsen kan men vandaag de kerstboom al zien branden. Uren en kapitalen worden besteed aan de voorbereiding van de christmasparties en de winkels doen goede zaken, want machtige en kostbare geschenken moeten op Kerstfeest worden overhandigd. En de postoffice waarschuwt: verzend uw kerstpoststukken op tijd, lang van te voren, want de stroom wordt weer geweldig. De turkey's zijn ten dode opgeschreven en vergeet toch alstublieft ook maar het kleinste detail niet om het kerstmaal ten volle te doen slagen.

Maar de vraag heeft recht of er voor de Christus Zelf nog plaats overblijft op het Christusfeest. Bovendien is het niet ongevaarlijk aan het Kerstfeest zo heel veel nadruk te geven ten koste b.v. van Pasen en Pinksteren, want het gebeuren in de Kerstnacht was het begin nog maar: wat later volgde was veel meer.

Dat begin was bovendien zeer onaanzienlijk. O zeker, de mensen hebben er een idylle van gemaakt, een lief plaatje, maar de werkelijkheid was rauw en hard. Christina Georgina Rissetti dichtte ervan in haar "In bleak midwinter". Vertaald las ik het ergens zo:

Als Hij komt op aarde,
vindt Hij slechts een stal.
In de ijz'ge winter
komt in 't schamel krot
CHRISTUS, de Almacht'ge,
Zoon van God.

Maar daarmee is de volle zwaarte van het Kerstfeest meteen aangewezen. Het is maar niet voor iedereen. Integendeel: "iedereen" zegt dat het vreselijk is en mensonwaardig en dat het zo niet kan geweest zijn. Slechts begenadigden vinden in het Kind in de kribbe hun Zaligmaker. Het is, zoals iemand schreef: "Gij hebt Uw intrek willen nemen in een beestenstal, om daarmee te tonen, dat Gij geringe en onreine harten verkiezen wilt, om daarin gestalte te verkrijgen. O Gij, die U zo diep vernederd hebt tot ons, zondaren, leer mij diep bukken, opdat ik U vinden moge." Zonder deze ootmoed en schuldbelijdenis wordt de Christus als Heer der wereld dan ook niet gevonden.

Och, Hij lag daar wel ergens in Bethlehem, in een hoek der wereld, maar wie erkende en aanbad Hem? Het leven ging er even goed om door, of God nu op aarde was neergedaald of dat Hij in de hemel was gebleven. Augustus deelde in Rome de lakens uit net als elke dag. En vandaag? De internationale knopen worden niet ontward, of ge nu gelooft dat Jezus Christus Gods Zoon is of niet. De fabricage en beproeving van atoombommen gaat gewoon verder. We kunnen toch zeker met mijmeringen over het Kerstfeest niet het uitbreken van een derde wereldoorlog riskeren? O natuurlijk, we hopen bij het Christmasdinner aanwezig te zijn, maar met Christus in de politiek kunnen we nu eenmaal, sorry hoor, niets beginnen. Op Kerstdag hopen we in de familiekring "Silent night" en "O, come all ye faithful" te zingen, wát plechtig bij het flonkeren van al die lichtjes, maar als dat voorbij is, dan hebben we het weer gehad voor een jaar.

Wat een misvatting, dit alles. Maar juist daardoor *doet* Kerstmis wezenlijk aan de meeste mensen niets. Ze vieren het eens per jaar als een welkome onderbreking van vele zorgen. Maar het licht van Bethlehem verlicht hun wegen niet; het schijnt niet in hun harten.

Och, het ligt er maar aan, of men het bijbels bericht aangaande de geboorte van Christus gelooft. We kunnen in het Kerstartikel van ons christelijk weekblad voor Canada dan ook niet anders doen, dan getuigen voor God de Here, die zijn woord over het Kerstfeit gegeven heeft. Zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Dat en dat alleen is de diepe, ondoofbare blijdschap van Kerstmis. Om dat feit weefden zich in de loop der eeuwen de onvergankelijke kerstliederen der christenheid, op allerlei juichende, hooggestemde melodieën, die elk jaar weer in alle landen en in alle talen worden ten gehore gebracht. Kerstmis bij uitnemendheid is het feest van het lied, want het is het feest der grote blijdschap. De heerlijkheid des Heren is over de volkeren opgegaan. God stak in Jezus Christus zijn hand ter redding en verzoening toe aan het in zonde en duisternis verloren mensenleven. Er is hoop en troost en licht, want Jezus is geboren.

De bijbel laat duidelijk zien, dat het wereldgebeuren, het rijk van Augustus de Romeinse keizer en al wat daarin omging, tesamen *onder*geschikt was aan de geboorte van Christus. Augustus' heerschappij en zijn voor het hele wereldrijk geldende decreten moesten alleen maar dienen, opdat Jezus Christus naar de belofte van oude tijden daar in Bethlehem kon geboren worden. Het Kind in de kribbe was immers de Zoon van God en we spinnen geen dromen om dat kindje meer, want het Kind werd Man en Hij versloeg de duivel en betaalde aan zijn bitter kruis de schuld der wereld en stierf en stond op uit de doden en voer ten hemel op en zit aan Gods rechterhand, om in eeuwigheid te regeren. O, wij kruisdragers en geplaagden en verjaagden, wij hebben een *Heer*!!!

Op Kerstmis 1954 herinnert de christenheid zich, dat deze Heer de wereld bestuurt en rijp maakt voor zijn tweede komst aan het einde der dagen.

Zelf heeft Hij de zware tijden voorzegd, waarin wij nu al vele jaren met de mensheid leven: "oorlogen en geruchten van oorlogen; ziet toe, *weest niet verontrust*, want dat *moet* geschieden, maar het einde is nog niet." Mensen schrijven de geschiedenis niet. Dat doet Hij. Op heel de verbijsterde verwarring van thans staat de naam van Hem die in Bethlehem geboren werd. In al die overleggingen van de machtigen der aarde is zijn eigen hand.

Wij vieren Kerstfeest, dat betekent dat eens Christus in de wereld kwam. En die komst heeft de wereld aangegrepen, heeft het bestand van het mensenleven veranderd, heeft beslag gelegd op al de eeuwen die volgen zouden en alleen door Jezus Christus heeft het leven vandaag zin.

Hij die gekomen is, komt weder. De mensheid wacht nu zijn wederkomst. Zullen we Hem dan dienen met al wat in ons is? Zullen we strijden voor Zijn heerschappij? Samen met allen, die Jezus Christus hebben leren aanbidden als hun Zaligmaker, dwars door alle stormen, die Hij Zelf over de wereld doet varen, vol blijdschap en brandend van activiteit, de komst van onze grote Koning tegemoet!

F. Guillaume.

Stille nacht, Heilige nacht

EEN BIJZONDER VOLKSLIED

Van de meeste volksliederen is de oorsprong onbekend. Vaak zijn ze ontstaan in lang voorbije jaren: in tijden, waarin geschiedenis en legenden ineen vloeien.

Een volkslied nu in die zin, dat men de auteur niet kan aanwijzen, is "Stille Nacht, Heilige Nacht" niet te noemen. Wel in die betekenis, dat het alle eigenschappen in zich heeft om tot een gemeenschappelijk eigendom van vele volken te worden. Want ver buiten en over de grenzen van Duitsland, waar het voor 't eerst gezongen werd, werd het lied bekend en gezongen, zozeer, dat men gerust kan beweren, dat het het meest bekende en meest gezongen Kerstlied is geworden.

Hoe dit lied is ontstaan? Heel simpel en heel eenvoudig. Het orgel in de kerk van Oberndorf (op de grens van Oostenrijk en Beieren) had zozeer door vocht geleden, dat het bij de dienst niet meer te gebruiken was. Noodgedwongen zou men dus ook in de heilige Kerstnacht de gewijde orgelklank moeten missen. Voor velen een gemis, voor de ijverige en vrome hulpprediker Joseph Mohr iets onbestaanbaars. Hij zelf trachtte de gemeente het gemis van de orgeltonen zoveel mogelijk te vergoeden.

Hij zal voor een gedicht zorgen en zijn vriend, de organist Frans Gruber, moet dan maar verder helpen. Het eenvoudige lied vloeit hem uit de pen en de organist vervaardigt, nadat hij 't gelezen heeft, een even eenvoudige melodie, bewerkt die voor twee stemmen, welke hij van een eenvoudige guitaar-begeleiding voorziet.

Nog diezelfde avond (24 December 1818) wordt het lied in Oberndorf's kerkje ten gehore gebracht. Mohr zong met zijn welluidende tenor de melodie en speelde de guitaarbegeleiding. Gruber zong de bas. Zo was er toch muziek bij deze Kerstmis. Geen van beiden zal vermoed hebben, dat eens hun lied over vrijwel de gehele wereld bekend en gezongen zou worden.

Over de "waarde" van een dergelijk lied zou heel wat te zeggen zijn. Men kan het op de meest uiteenlopende wijzen horen beoordelen. Het is niet vrij van sentimentaliteit, het Kerst-mysterie wordt er slechts oppervlakkig in benaderd, de structuur is onbeholpen enz. enz. En de melodie? Nu, daar deugt eigenlijk helemaal niets van. Eentonig, plat-getreden paden, teveel herhalingen, een indeling, die slecht bij de tekst past enz.

O, als "vakmensen" iets dergelijks gaan beoordelen! Het is zo gemakkelijk een lied van dit gehalte te brandmerken als "minderwaardig". Het met een hooghartig gebaar alle kunstwaarde te ontzeggen.

En toch....

Twee eenvoudige mensen maken een lied. Een sluimerlied voor het Kindeke Jezus. Het lied brengt geen nieuws. Simpel is zowel de tekst als de melodie. Maar hun vroom gemoed hult het in een kleed van liefde. Een stilte, gouden geluksglans omstraalt het. En het volk, het eenvoudige volk vooral, begrijpt en voelt mee de liefde tot het Christuskind.

Dit lied wordt het meest gezongen van alle Kerstliederen. Trots alle geredeneer en betoog van vakmensen en theoretici. Dit bewijst, dat het lied toch ook kwaliteiten in zich draagt, waardoor het de harten van velen kan treffen en ontroeren. Al zijn deze kwaliteiten ook niet precies onder woorden te brengen. Het geheim van alle ware kunst.

Wat doet het er toe? Is niet de wijsheid der wereld dikwijls dwaasheid bij God?

Een simpel lied? Goed! Maar de opperste Kunstenaar heeft het waardig gekeurd om door duizenden en nog eens duizenden te worden gezongen.

R. Beintema.

Onze bruine broeders

In een aantal nota's heeft de Nederlandse regering gedurende de laatste maanden verschillende malen protest aangetekend tegen mishandeling van een aantal Nederlandse arrestanten in Indonesië. Daarbij is melding gemaakt van een vijver die zich bevond in de tuin van een huis te Bandoeng. In deze ijver werd een aantal arrestanten met het hoofd onder water gehouden om hen te dwingen tot het afleggen van voor hun en anderen bezwarende verklaringen. In een antwoordnota heeft de Indonesische regering het bestaan van deze vijver ontkend, waarop weer een Nederlandse nota volgde met een situatietekening waarop de bewuste vijver stond aangegeven. Nader vernomen wordt thans dat de Indonesische regering de bewuste vijver heeft laten dichtgooien, na het water er uit te hebben laten weglopen. Politiemannen en rechercheurs hebben dit in opdracht van "hogere instanties" gedaan.

In een bijeenkomst te Djakarta hebben tienduizenden Indonesiers een resolutie aangenomen, waarin er bij hun regering op aan wordt gedrongen de diplomatieke betrekkingen met Nederland te verbreken en westelijk Nieuw Guinea zonder meer bij het grondgebied van Indonesië te voegen. In de resolutie wordt het Nederlandse bestuur over Nieuw Guinea zonder meer bestempeld als "agressie".

De resolutie werd aangeboden aan de minister van Buitenlandse Zaken, die verklaarde haar ter hand te zullen stellen aan de Indonesische delegatie bij de Verenigde Naties.

In de resolutie wordt ook aangedrongen op maatregelen tegen Indonesische leiders, die "het Nederlandse kolonialisme in bescherming nemen". Hiermee wordt gedoeld op enkele leden van het Indonesische parlement, die de agitatie rondom de kwestie Nieuw Guinea "onzin" hebben genoemd.

De bijeenkomst was belegd door de vrouwenbeweging, communisten en leiders van nationalistische partijen.

Sneeuwstormen in de Rockies

Uit vijf Amerikaanse staten in het gebied van de Rocky Mountains worden de eerste sneeuwstormen van deze winter gemeld. In Colorado vielen drie doden. In deze staat viel te Eagle 35 cm sneeuw. De koude is in vrijwel het gehele land doorgedrongen, zelfs in de gebieden aan de Grote Oceaan, waar het klimaat gewoonlijk zacht is.

Op de berg Foejijama in Japan zijn op zijn minst 16 personen bedolven onder een reusachtige lawine. Op twee na waren alle slachtoffers studenten die een oefentocht maakten. Zij werden overvallen door de lawine, die was losgeslagen door de windsnelheden van ruim honderd kilometer per uur en waren ongeveer 1500 meter van een helling afgesleurd. 23 andere studenten konden zich op het nippertje in veiligheid stellen. De lawine had een breedte van ongeveer 300 meter. Het was het eerste grote ongeluk op de Foejijama sedert 1868, toen 16 bergbeklimmers het leven lieten.

Protestantse Credit Union

Het is de bedoeling om voor Zuid-West Ontario een Protestantse Credit Union op te richten. Het grote succes van de St. Willibrord Credit Union toont wel aan, dat het goed mogelijk is over een groot gebied te werken. En afgedacht van dat is het toch een sterke ruggesteun voor de Nederlands sprekende groep immigranten om een groot deel van hun financiën samen te bundelen. Sparen en lenen!

THUIS MET KERSTMIS

Ruim 400 emigranten uit Canada (het merendeel) en uit de Verenigde Staten vieren de Kerstdagen en Oud- en Nieuwjaar bij hun familie in het oude vaderland. Met het stoomschip "Maasdam" van de Holland-Amerika lijn zijn zij in Nederland aangekomen. Daarbij was in de Rotterdamse haven o.m. de Nederlandse minister van Sociale Zaken, de heer Suurhoff aanwezig ter verwelkoming. Het grootste deel van de emigranten waren landbouwers, omdat deze in het winterseizoen het gemakkelijkst in het bedrijf kunnen worden gemist. Onder hen waren verschillende Nederlanders, die kans hadden gezien in de loop van anderhalf tot drie jaar een eigen farm bij elkaar te verdienen. Dit laatste feit werd met vette letters in vrijwel alle grote Nederlandse bladen vermeld als een uiting van bewondering en trots over de landgenoten, die het in Canada zo goed "rooien".

Een klein aantal van de opvarenden van de "Maasdam" kwam na een mislukte emigratie-poging voorgoed naar Nederland. Heimwee speelde in de meeste van deze gevallen een overwegende rol.

DE HERDERS

God heeft hen voor een ogenblik
tot in de hemel opgevoerd
en zelfs de ruwsten onder hen
zijn tot hun verzelen geroerd.

Nu staan zij weer in donkerheid
hun voeten op de aard' geplant.
Het vuur is langzaam uitgedoofd.
Ginds doolt een schaap door duister land.

Zij zien elkander zwijgend aan.
Hun ogen zoeken Bethlehem.
Dan grijpt de oudste naar zijn staf
en zonder twijfel volgt men hem.

Zij gaan met haast, het lichaam hijgt
naar de vervulling van hun droom.
Zijn pover huis bevreemdt hen niet.
Zij naderen God met schroom.

Hun grove handen tasten Hem.
God wordt van mensen aangeraakt.
O wonderstil moment, waarin
Gods wereld in de onze haakt.

God is vlak onder Uw bereik.
O mens, drink toch dit wonder in!
Dwaas hart, is God U nu te groot
of is dit Kind U te gering?

Margreet Woltjes.

In 1955 minder emigranten?

Het aantal Nederlandse emigranten naar Canada zal dit jaar waarschijnlijk 15 à 20 procent lager zijn dan in 1953. En tenzij de huidige aanmeldingscijfers zich aanzienlijk wijzigen, zal er in 1955 weer een teruggang geconstateerd kunnen worden in de emigratie van Nederland naar Canada. Dit heeft de Nederlandse minister van Sociale Zaken, de heer Suurhoff, aan de Tweede Kamer meegedeeld. Hij voegde hieraan toe, dat de thans gunstige — zij het iets gematigde — ontwikkeling van het Canadese economische bestel de emigrant het perspectief en de armslag geeft, die hij in een immigratieland probeert te vinden.

De verjaardag van Churchill

Een drukke dag op 10 Downing Street

(Van onze speciale correspondent.)

LONDEN. - Sir Winston Leonard Spencer Churchill, de Britse staatsman, heeft de leeftijd van de zeer sterken bereikt. Tachtig jaar en nog dagelijks staande in de stormen van het politieke leven, nationaal zowel als internationaal! Vorsten, presidenten en premiers feliciteerden Churchill met zijn heugelijke dag. Bestelwagens vol geschenken werden op Downingstreet nummer 10 (de ambtswoning van de Engelse minister-president) afgegeven. Niet minder dan 60 boekhouders moesten worden ingeschakeld om de stroom van cheques, bankbiljetten en munten, die uit vele landen binnenkwamen, te administreren. Onder de vele gelukwensen die binnenkwamen, waren telegrammen van de Canadese premier Louis St. Laurent, van koningin Juliana en Prins Bernhard uit Nederland, van president Eisenhower, de Franse premier Mendes-France, president Tito van Joego-Slavië en van vele anderen. Hieruit blijkt zonneklaar, welk een grote achting men alom in de wereld koestert voor de man, die tijdens de jongste Wereldoorlog zijn volk aanvuurde tot volhouden en nimmer versagen.

Want ongetwijfeld moet Churchill een grenzeloze moed hebben gehad, toen hij het Britse volk in de benauwde October dagen van 1940 bloed, zweet en tranen beloofde! Maar hij voegde er meteen bij, dat hij de oorlog zou winnen. En hij won de strijd inderdaad. Zijn tegenstander werd zelfs verslagen op een wijze, zoals wellicht nog niemand ooit tevoren werd verslagen! Zonder reserve mag gezegd worden, dat Churchill meer dan Roosevelt en Stalin, meer dan Eisenhower en Montgomery, de man is, die in de geschiedenis zal voortleven als de grote leider uit de Tweede Wereldoorlog.

Een ongelofelijke vitaliteit en geesteskracht legt Churchill aan de dag. Ondanks zijn 80 jaren geeft hij nog met krachtige hand leiding aan het Engelse politieke leven. Jaren niet tellend, wendt hij zijn invloed aan voor het behoud van de vrede, waar dat maar mogelijk is. Wanneer hij dat nodig acht, vliegt hij nog vandaag naar New York om een conferentie "op het hoogste niveau" met president Eisenhouwer te hebben, zoals hij dat enkele maanden geleden nog deed.

De verjaardag

Zijn grote vitaliteit bewees hij niet in de laatste plaats op zijn verjaardag. 's Morgens stond hij vroeg op om de gelukwensen van zijn vrouw en familieleden in ontvangst te nemen. En daarna begon hij zijn dagtaak. Om elf uur zagen we hem in het parlement om te luisteren naar de troonrede, die Koningin Elizabeth uitsprak, ter gelegenheid van de opening van de Britse volksvertegenwoordiging. Klokke twaalf betrad hij de historische Westminster Hall, waar hem namens het parlement een grootse huldiging werd bereid. Niet minder dan 2500 genodigden waren hierbij aanwezig. De oppositie-leider Attlee hield een rede namens de parlementariers. Hij zei daarbij, dat hij zijn plicht als oppositie-leider zou verzaken, als hij Churchill een langdurige premierschap zou toewensen. Maar wel wilde hij de hoop uitspreken, dat het de 80-jarige staatsman gegeven mag zijn in zijn leven nog het begin te aanschouwen van een tijdperk van wereldvrede, na de stormen, die het Churchill toegevallen was, het hoofd te bieden.

Het antwoord van Winston was vol humor. En zijn stem klonk daarbij vast en helder, zonder enige aarzeling. Zeker niet als de stem van een 80-jarige grijsaard! Churchill zei: Attlee en ik zijn de enigen onder de levenden, die het Britse premierschap hebben bekleed. De hulde, die hem was gebracht ter gelegenheid van zijn verjaardag, had hem vervuld met trots en nederigheid tegelijk. Hij ontkende, dat hij het was, die Engeland tijdens de oorlog had geïnspireerd. Het was volgens hem juist omgekeerd. De natie had hem geïnspireerd. Het Engelse volk was een leeuw, zei Churchill. Maar ik had het geluk, de taak toegewezen te krijgen om het gebrul te laten horen! (Daverend gelach).

Churchill besloot zijn rede met de woorden: Het einde van mijn reis nadert thans. Ik hoop, dat ik het land nog enige diensten zal kunnen bewijzen.

Onvermoeibaar

Na de huldiging in de Westminster Hall gebruikte de premier de lunch in zijn ambtswoning. Om drie uur zat hij weer in het Lagerhuis, waar de debatten over de Troonrede werden geopend. 's Avonds was hij in het Hogerhuis, waar Sir Anthony Eden (zijn toekomstige opvolger) hem een geschenk overhandigde namens de conservatieve fracties in het Lager- en het Hogerhuis. Laat op de avond werd Churchill door de koningin in audiëntie ontvangen, zoals elke Dinsdagavond gebeurt.

Wij besluiten dit verslag over de grote staatsman met enkele anecdotes, die over hem de ronde doen:

— Toen Churchill en Montgomery elkaar voor het eerst ontmoetten, zei de maarschalk: "Ik gebruik geen alcohol en geen tabak en ik werk 100 procent efficiënt". Waarop Churchill antwoordde: "Ik gebruik allebei en mijn efficiëncy is 200 percent."

— Churchill heeft er trouwens nooit een geheim van gemaakt, dat hij van alcoholische dranken houdt. "Ik heb meer uit alcohol gehaald dan de alcohol uit mij", zei hij eens.

— De vraag, wanneer Churchill zal aftreden, wordt ieder ogenblik gesteld. Tegen een vriend zei hij in dit verband eens: "Als ik Anthony (Eden, zijn opvolger) wil plagen, dan herinner ik hem eraan, dat Gladstone zijn laatste kabinet vormde, toen hij 84 jaar was."

Het eerste Labrador erts voor Europa

Europese staalfabrieken zullen binnenkort het eerste Labrador ijzererts verwerken. Begin November 1954 zijn namelijk de eerste schepen met ladingen voor Europa uit Seven Islands vertrokken.

Naast de verschepingen naar de Amerikaanse Atlantische Staten en de havens aan de Grote Meren, is tot dusverre in de afgelopen zomer wat Labrador erts verscheept naar Groot-Brittannië.

Nu binnenkort ook de Europese staalfabrieken tot de afnemers van ijzererts zullen behoren, zijn zo langzamerhand de voornaamste staalindustrieën van de Westerse wereld klant van de Iron Ore Compnay of Canada.

Sedert het begin der ertsverschepingen te Seven Islands enkele maanden geleden, is meer dan 1 millioen toen verladen. Het volgende jaar zal, wanneer de grote overslaghavens te Contrecoeur — 18 mijl beneden Montreal — gereed zijn, aanzienlijk meer erts worden verscheept.

De nieuwe overslaghaven zal de overslag in de lake-schepen, die het erts tot de grote staalproductiecentra der Grote Meren zullen brengen, vergemakkelijken. Eind 1955 zal over de Canadese kanalen naar men schat meer dan 1.5 millioen ton erts worden vervoerd, zonder dat overigens de aanvoer via de Atlantische Amerikaanse havens geringer zal worden.

Tsjechen verlangen handel met Canada uit te breiden

De Tsjechen hopen in Canada op korte termijn minstens voor $ 7 millioen Tsjechische goederen te plaatsen. Niet alleen zal de export van textiel en glas worden opgevoerd, ook zal de "Skoda" auto in Canada worden geïntroduceerd. De bekende Tsjechische motorfiets, merk "Jawa", zal eveneens op de Canadese markt verschijnen.

De op handen zijnde Tsjechische exportdrive naar Canada is niet geheel in overeenstemming met de oorspronkelijke uitlatingen van de Tsjechen, dat zij een hervatting van het handelsverkeer met Canada vooral wensten, omdat zij behoefte hadden aan diverse Canadese exportproducten.

De Tsjechen willen in Canada ijzererts en koper, lood, zink en nikkel en mogelijk ook aluminium kopen. Bovendien hebben zij belangstelling voor reuzel, gerst, boter, huiden, varkensvlees, rundvlees en pharmaceutische artikelen.

Uit de exportoverschotten naar Canada zal Tsjecho-Slowakije de $ 10 millioen lening moeten afbetalen (het restant van de lening van $ 16.7 millioen door Canada in 1948 aan Tsjecholowakije verstrekt). Per jaar zal aan Canada $ 3.5 millioen moeten worden betaald voor aflossing en rente.

Zoals bekend, werd in Canada op 12 November 1952 tegen de dumping practijken van Tsjechoslowakije speciale maatregelen genomen, die de handel tussen deze beide landen practisch deed ophouden.

Op 1 September j.l. werden, nadat Tsjechoslowakije beloofde voortaan niet meer te zullen knoeien met de fairmarket-value en bovendien toezegde contrôle terzake in Tsjechoslowakije door Canadese douane-ambtenaren te zullen toelaten, deze speciale anti-dumpingsmaatregelen ingetrokken.

Het staat nog lang niet vast of Tsjechoslowakije inderdaad economisch tot een exportdrive naar de Canadese dollarmarkt in staat zal zijn en het is dan ook nog de vraag, wat er van het agressieve verkoopprogramma der Tsjechen terecht zal komen.

De Tsjechische textiel, ook al zal niet meer tegen dumpingsprijzen worden verkocht, zal de concurrentie op de toch al niet rooskleurige Canadese textielmarkt nog versterken, ten nadele wellicht mede van de huidige buitenlandse textielleveranciers van Canada, waartoe ook Nederland behoort.

Een Canadese vliegende schotel

Het Canadese departement van defensieproductie heeft meegedeeld, dat Canada heeft gepoogd een vliegende schotel te bouwen, maar deze poging had laten varen, toen bleek, dat de kosten te groot waren. De Canadese minister voor handel, C. Howe, zeide dat de schotel ongeveer honderd millioen dollar gekost zou hebben en het project niet genoeg beloofde om er mee voort te gaan. Volgens woordvoerders van het departement had men ongeveer een jaar geleden het werk aan de schotel na 18 maanden gestaakt en slechts een gering deel van de geschatte honderd millioen dollar uitgegeven.

Critiek op Korea-beleid

Een gewezen kapitein van het Amerikaanse leger, Eugene R. Guild, die naam heeft verworven door zijn hevige critiek op het Amerikaanse beleid in Korea, is geld gaan inzamelen, waarmee hij een gerechtelijke actie tegen de regering wil beginnen. Hij is van plan één millioen schadevergoeding te eisen voor iedere in Korea gesneuvelde of vermiste Amerikaanse soldaat.

Guild, die zelf een zoon in de Koreaanse oorlog heeft verloren, vraagt van de gezinnen van vermisten en gesneuvelden een storting van $ 20.— en eist, dat zij zich verplichten de schadeloosstellingen, die zij zouden kunnen krijgen, te gebruiken om "de regering van communistische invloed te zuiveren."

Nieuwe Medische ontdekking

Twee dokters uit St. Louis (Missouri) hebben in het laatste nummer van de "Journal of the American Association" medegedeeld, dat de huid van pas gestorvenen kan worden gebruikt om door middel van transplantatie het leven van ernstig gewonde mensen te redden. Volgens hen kan de huid, die van een gestorvene niet later dan tien uur na zijn dood wordt verwijderd, met succes worden gebruikt bij transplantatie bij personen,, die zeer ernstig verbrand zijn. Verder wordt meegedeeld, dat de huid een maand kan worden bewaard, ofschoon onmiddellijk gebruik te verkiezen is. De beide dokters, James Brown en Minot Frijier, zijn verbonden aan de artsenschool van de Washington University in St. Louis.

VAN HIER EN GINDER

Verdrag met China

De Verenigde Staten en Nationalistisch China hebben een verdrag voor wederzijdse beveiliging getekend, waarbij de Amerikanen beloven Formosa te beschermen. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Dulles, zei als toelichting op dit verdrag, dat een aanval van communistische zijde op Formosa, waarschijnlijk een tegenaanval op het Chinese vasteland tot gevolg zou hebben.

Het sluiten van het verdrag betekent een stap op de weg naar coördinatie van de veiligheidsstelsels in het gebied van de Grote Oceaan.

Koos Vorrink verlaat politiek

De bekende socialistische voorman Koos Vorrink, die eerder bedankte voor het lidmaatschap voor de Tweede Kamer, zal nu ook als voorzitter van de Partij van de Arbeid aftreden. Sinds 1953 is de heer Vorrink lichamelijk niet meer in staat zijn arbeid te verrichten.

Bello met pensioen

Nog een seizoen — zomer 1955 — en dan gaat Bello, het bekende lokaalspoortje-met-de-bel van Alkmaar naar Bergen aan Zee en terug, met pensioen. Nu heeft de raad van Bergen besloten bussen op het traject te laten rijden, doch of daarmee de passagiers gediend zijn valt nog te bezien, want de weg waarover de bus moet rijden is nog geen twee en een halve meter breed. Er zijn wel betere plannen geopperd, maar die vond de raad alle te duur, zodat de buschauffeurs het maar moeten zien te redden.

Krupp is niet dood

De Duitse firma Krupp is van plan in Pakistan een staalfabriek te bouwen. Binnenkort zal hierover met de Pakistaanse regering een overeenkomst worden getekend. Hiermee zijn millioenen dollars gemoeid. Ook voert Krupp op het ogenblik onderhandelingen met vertegenwoordigers van Bolivia. Als deze beide laatste partijen tot overeenstemming kunnen komen, zal de Duitse firma aan Bolivia vier ertsverwerkingsinstallaties voor de wolfram-mijnen leveren. De onderhandelingen hierover verkeren al in het laatste stadium.

Onbekende datum

De luistenaars naar het Engelse Radiostation B.B.C. keken 1 December van dit jaar vreemd op, toen de nieuwslezer zijn uitzending begon met de mededeling: "Hier is het nieuws voor vandaag, Woensdag 31 November". Een woordvoerder van de B.B.C. verklaarde later: "Het was niet de schuld van de omroeper. Het stond in zijn tekst."

Afrika

De Zuidafrikaanse Nationale Partij heeft Johannes Strijdom tot premier gekozen. Hij volgt dr. Malan, op, die zich wegens zijn vergevorderde leeftijd heeft teruggetrokken. De 61-jarige Strijdom is partijleider in Transvaal en minister van Landen en besproeiing. Hij is "de sterke man" van de partij, die zich herhaaldelijk voor de republikeinse status van de Unie uitgesproken heeft. De meer "gematigde" 71-jarige minister van financiën, Nicolaas Havenga, is op de vergadering van de partijfractie verslagen. Premier Malan, had gewenst, dat Havenga hem zou opvolgen.

De uit Italië geboortige Nobelprijswinnaar. dr. Enrico Fermie, die de eerste Amerikaanse atoomreactor heeft geconstrueerd. is te Chicago op 53-jarige leeftijd overleden. Dr. Fermie was ook één van de ontwerpers van de eerste atoombom. In 1938 was aan dr. Fermie de Nobelprijs voor natuurkunde verleend. Het volgende jaar emigreerde hij naar de V.S., waar hij aan de universiteit van Chicago onderzoekingen verrichtte op het gebied van de kernphysica. Volgens een woordvoerder van deze universiteit leed dr. Fermie aan kanker.

In 1956 een kinderdag

De sociale commissie van de Verenigde Naties heeft aanbevolen, dat met ingang van 1956 jaarlijks een kinderdag wordt gehouden. Het desbetreffende voorstel, dat door India en Uruguay is ingediend, werd met 47 stemmen aangenomen. Vier landen, Irak, Nederland, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika onthielden zich.

De Italiaanse politie heeft de schokkende geschiedenis onthuld van een 30-jarig, geestelijk onvolwaardig boerenmeisje, Fortunata Mone, dat door haar vader vier jaar lang geketend in een varkenskot was opgesloten. Haar 67-jarige vader, die een boerderij heeft in het dorpje Villanova bij Calazzo kwam tot zijn daad, omdat hij haar opneming in een psychiatrische inrichting niet kon, of althans niet wilde bekostigen. Toen de politie haar bevrijdde at zij haar eten uit een varkenstrog. Een tien pond zware ketting was met het ene eind aan haar rechterpols bevestigd en met het andere eind aan de muur vastgeklonken.

Die nare president

De 2-jarige Douglas Dwight Thompson uit Tulsa (Oklahoma) in de Verenigde Staten, heeft een nieuwe tweede voornaam gekregen. Zijn ouders verklaarden niets meer met president Eisenhouwer op te hebben. Toen hun zoontje werd geboren, noemden de heer en mevrouw Thompson hem naar generaal Douglas MacArthur en naar generaal Dwight D. Eisenhower. Zij hadden gedacht — zo verklaarden zij thans — dat Eisenhower "de hoogste tradities van nationale eer vertegenwoordigde". Maar de President heeft het nu bij hun verkorven om de politiek, die hij voert. De districtrechter heeft de naam van het jongetje veranderd in Douglas Walsh Thompson.

Drie tweelingen

In Carthage (Verenigde Staten) heeft een 32-jarige moeder driemaal achtereen in vier jaar een tweeling ter wereld gebracht. Door de geboorte van de laatste tweeling kwam het totaal aantal kinderen in dit gezin op elf.

Goed bewapend

Een Russische militair, gewapend met twee machinepistolen en verscheidene handgranaten heeft in West-Duitsland asyl gevraagd, aldus een woordvoerder van de Britse Hoge Commissaris, die hieraan toevoegde, dat de man door de Britten wordt vastgehouden. De militair, wiens naam en rang niet bekend zijn gemaakt, was in de buurt van Helmstedt over de grens tussen Oost- en West-Duitsland gekomen, na een kameraad te hebben neergeschoten. Plaatselijke autoriteiten achtten het mogelijk, dat de neergeschoten Rus een vluchteling had trachten tegen te houden.

Calvinist - Contact

Issued Friday every week, under the auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies in Canada.

Publication Committee:
Alberta:
Rev. J. Hanenburg
British Columbia:
E. Laninga
Ontario:
Rev. A. Persenaire, President
Mr. J. vander Vliet, Secretary
Rev. J. Van Harmelen, Treasurer
Rev. J. Rubingh
J. Tamming
H. Tiesma
C. C. Vande Riet

Editorial Committee:
Rev. J. Gritter, London
Rev. F. Guillaume, Toronto
Rev. K. Hart, Wallaceburg
Rev. T. C. Van Kooten, Hamilton

Printers:
Bosch & Keuning (Canada) Ltd., Hamilton, Ontario.

CHRISTMAS IN CANADA

How thankfull we ought to be that here in Canada, as in other lands, we may speak about Christmas and celebrate the birth of our Lord as we think we should. As we make our plans and try to carry them out we need not fear that some government agent will quietly report us or some covered enemy will make things unpleasant for us. That is part of the freedom of religion which we may enjoy and which we must prize very highly.

We may be grateful, too, that here in our land there are still so many who love the Lord and want to remember His coming into the flesh, and who insist that it shall be properly celebrated. We definitely want to be among them and hope that there will always be those who insist on it and that their number may constantly increase. In this age of so much drifting and vagueness of thinking we must be clear and determined on that.

It does puzzle us a bit that there are churches here in Canada, which are known as orthodox Christian churches, which want to honor the Saviour and King born in Bethlehem, which do not on the Christmas Day have a service of worship. One would think that on that day they would surely want to gather in their churches, round the Christmas Gospel, to thank God for His unspeakable gift and to renew their faith in the Christ. Some churches do, many of them do not. That is for them to decide. But we surely want to have our Christmas service and let us be sure that it is well attended and that it really honors our Lord. True, we do not know exactly, with perfect certainty, just on what day the Saviour was born; but the traditional date is December 25; on that we have agreed; then let us make the most of it. Not merely because we have always done that but because we want to honor our Lord that way, on the anniversary of His birthday.

It grieves us very much that this precious festival is so largely used for business. Business men are making it a means of large profits. It is becoming a public scandal in a Christian land! Use the commemoration of the birth of the Saviour as a means to build up more business! How the Lord looking down from heaven must resent that kind of business! In this season I avoid downtown as much as possible. All that noise and racket under the pretense of celebrating the coming of Jesus, makes my blood boil. And that is not just the feeling of immigrants who have come from other lands: there are those who have been here a long time, who were born and raised here, who feel that too.

What a shame to use those lovely Christmas carols to give a religious coloring to all this commercialism! They were never intended for that. How the godly author of "Silent Night" and others like him would look if they could see what is being done with their beautiful songs!

And Santa Claus! In certain lands he is a symbol of good-will and fun, especially for children. That's the way we knew him in the old country when early December came around. It was good fun and rather innocent. But of late his friends are making it bad for him; they want to push him into Christmas, they are doing it, and Christian people don't want him in there. This way old Santa, jolly old fellow, is no more a symbol of fun for children, but becomes a symbol of a power that wants to push the Christ out of Christmas. So Santa is lined up with the Antichrist. Foolish business and wicked business! If that is kept up we'll have to say goodbye to Santa Claus in order to save our Christmas!

Christmas in Canada!

Our Christmas in Canada!

The heart of the matter is the same everywhere. That must stand out: the coming of Jesus into the world. It is not unnecessary to stress that, for He is constantly being pushed out of His own birthday. Strange, but they will do it.

Of course, the best Christmas is still to welcome Him into our hearts and lives. That is what He came for. Without that we need not even talk about celebrating Christmas.

Read the story of His birth, so simple, so lovely, so full of meaning. Let it stand in the center. Never mind that you have heard it so often, that you think you know it so well: you'll never know all about it. If you think you do you have not yet begun to see its depth.

What a wealth of Christmas songs we have, Dutch, English, German, and what not! We can sing and sing and sing! Many of the tunes are known all over the world. Clear around the globe they will be sung again. What a thought! How the angels must rejoice in it!

God gave us His wonderful Gift. We may present each other with gifts as a token of our love and joy. May they radiate good will for God's sake.

If we do not have too much of the riches of earth let us the more set our minds on the great Gift of God to us. To have Him is to have all. Let us in faith trust Him for all we need.

May it be a right blessed season for us all.

JOHN GRITTER.

ONRUST IN INDONESIE

Het rommelt in Indonesië, al merkt de buitenwereld daar nu direct niet zo heel veel van. Binnen de muren van het presidentiële paleis, zo verluidt het, worden maatregelen beraamd om de toenemende oppositie tegen Soekarno de kop in te drukken. Men heeft het vooral voorzien op de machtige Masjoemi Partij.

Voorbereidingen zijn getroffen om bij de voor Maart a.s. aangekondigde verkiezingen de positie van kabinet en president veilig te stellen. Zo zijn "onbetrouwbare" divisies gezuiverd. De Binnenlandse Veiligheid staat voortaan rechtstreeks onder Soekarno. Verder heeft de president een speciaal legertje laten formeren waarmee hij een staatsgreep zou kunnen uitvoeren, als hij van zijn troon zou worden gestoten.

Ondertussen gaat Indonesië voort Nederland van allerlei onjuiste handelingen te beschuldigen. Nederland heeft onlangs geprotesteerd tegen infiltratie der Indonesiërs in Westelijk Nieuw Guinea. De beschuldiging van Indonesië was nu, dat deze nota al in de dagbladen zou zijn verschenen, voor Indonesië er zelf officieel van in kennis was gesteld. Onjuist, niet alleen maar ook een zwakke reactie om deze beschuldiging te weerleggen. Minister Staf heeft naar aanleiding van vragen in de Kamer opgemerkt dat de waakzaamheid van ons leger op Nieuw Guinea tot het uiterste is verhoogd, dat weliswaar onmogelijk de gehele kust "waterdicht" te maken zou zijn, doch dat iedere aanval op het gebied met rake klappen kan worden beantwoord.

Canadezen zijn huiseigenaren

(Canadian Scene). - Canada staat op de eerste plaats in de wereld als een land van huiseigenaren. Zestig percent van Canada's 3.500.000 huizen zijn eigendom van de bewoners. In de Ver. Staten wordt 56 percent van de 52.000.000 huizen bewoond door eigenaren.

Engelse lessen in Toronto

(Canadian Scene). - Speciale lessen en privélessen in Engels voor hen, die geen geregelde cursus ergens anders kunnen volgen of die moeite hebben met het leren van hun nieuwe taal, zullen gegeven worden door leerkrachten op het kantoor van New Canadian Services, 3 Charles Street, Toronto. Telefoneer WAlnut 1-5581 of WAlnut 1-8331 voor afspraken en verdere inlichtingen.

For the Farmers

LOFZANG OP DE BOER

Veel stadsmensen denken dat iedereen kan boeren. Dat is over de gehele wereld hetzelfde: de een benijdt het makkelijke leventje van de ander. Zo denken sommige stadsbewoners dat een stelletje machines en de natuur samen het farmen tot een pretje maken.

Maar de waarheid is dat de farmer van "alle-markten-thuis" moet zijn. Dus: "meester-farmer".

Scheikunde hoeft hij niet geheel onder de knie te hebben, maar wel moet hij er genoeg van weten om met al de scheikundige preparaten en stoffen die hij gebruiken moet en kan, overweg te kunnen.

Om een $ 5000—$ 10.000 machinepark te beheren en te gebruiken, moet hij bijna net zoveel weten als een ingenieur. En rekenen moet hij elke dag, samen met een gefundeerd economisch inzicht om te weten of die machine rendabel is, of dat gewas voordeel oplevert, of het tijd is om te kopen of te verkopen.

Ook zonder doktersbul is hij vaak zijn eigen veearts. Kleine operaties worden in nood verricht en lukken vaak ook nog heel goed. Soms maakt hij zelf de medicijnen.

En verder natuurlijk genoeg spierkracht om met gevulde zakken te spelen, zware machine-onderdelen te sjouwen en weerspannige dieren te temmen, bomen te vellen, enz.

En natuurrampen moet hij accepteren. Het goede en kwade van de natuur aanvaarden eist een ootmoedig mens met een krachtig geloof.

Reden tot hoogmoed voor de succesrijke boer? Neen, want gij zijt slechts "meester-boer" bij de gratie Gods.

*

STRIJD VOOR DE MELK ALS VOLKSVOEDSEL

Als men met de melkveehouders spreekt is er meestal een zekere donkere kijk op de toekomst van de melk. Men is in het algemeen niet al te optimistisch. Daarom is het wel goed om onze melkveehouders eens een beetje gunstiger kijk te geven op deze kwestie.

Boter heeft een ernstige concurrent aan margarine. Natuurlijk is dat een kwestie van prijs. En men moet zich er maar op richten dat dit zo zal blijven. Maar er zijn wel enkele dingen over te zeggen! Hoeveel boeren eten zelf margarine. Het lijkt mij zeer ongewenst, dat de producent zijn eigen product gaat verwerpen. Het geeft niet wat voor redenen van armoede of gevoeligheid men aanvoert. De producent moet niet jammeren over de prijs van zijn product als hij zelf bij zijn concurrent gaat kopen. Of dacht U dat Mijnheer Ford in een Cadillac zou gaan rijden?

Een tweede punt over de boter is de kwaliteit. Wat is dat akelig tegengevallen in Canada. En geen wonder als men ziet dat halfverrotte room in de zomer slechts twee maal per week wordt afgeleverd. De goede fabrieken natuurlijk niet te na gesproken. Maar verschillende kleinere fabriekjes verknoeien zo de naam van de boter. Teveel zout is een andere smaakverknoeier. Zout is goedkoop en hoe meer men er in doet, hoe voordeliger, totdat met de grens heeft bereikt welke de overheid heeft gesteld.

De boter heeft zich nog steeds weten te handhaven. Het verbruik van boter is na de invoering van de margarine niet naar beneden gegaan. Dit dankt men aan de toename van de bevolking en aan het royaler omgaan met eetbaar vet door de consumenten.

De hoeveelheid melk die gedronken wordt verschilt zeer sterk, al naar de streek en het land enz. Men kan echter met een goede propaganda heel wat bereiken. Waarom lieten de melkveehouders het gehele terrein van de flesjesautomaten vrijwel braak liggen? Geheel Amerika en Canada wordt vergiftigd met "Kook" en andere vergif-bevattende waterdrankjes. Daarnaast heeft men dan de nagemaakte sinaasappel-, citroen- en andere dranken. Veel geld wordt daarmee verdiend! Op verschillende plaatsen wordt men nu echter wakker op het melkgebied. In enkele plaatsen in de U.S.A. en o.a. ook in Edmonton heeft men melk- en chocolademelk-automaten geplaatst. Met reusachtig succes. Op een Highschool in Edmonton werd na enkele dagen 500 pints verkocht tegen daarvoor nauwelijks 100. Een voordeel is ook dat deze dranken zich goed lenen voor cartonnen houders. Dus geen gezanik met "kookbottles".

Het zou voor onze boeren zeker goed zijn als heel spoedig al die rode, groene en gele vergifautomaten werden vervangen door melk- en chocolademelk-machines!

Ir. J. W. Bakker.

Bedrijfscredieten voor de Landbouw

Het is een algemeen bekend feit dat de Nederlanders die zich hier zelfstandig in de land- en tuinbouw gevestigd hebben, een grote behoefte aan bedrijfskapitaal hebben. Vooral in de eerste jaren brengt dit grote moeilijkheden met zich mee voor de bedrijfsvoering. Men is het er over eens dat van de mogelijkheden die Canada biedt, een zoveel beter gebruik gemaakt zou kunnen worden, wanneer men over meer bedrijfskapitaal beschikte.

Van het grootste beang is daarom de oprichting (met Nederands kapitaal van de *Holcan Investment and Farm Development Company Ltd.*, Box 220, Burlington, Ont., die zich onder meer ten doel stelt om op zakelijk verantwoorde wijze in deze behoefte te voorzien.

Als managing-director treedt op Mr. J. Heersink, oud-burgemeester van Steenderen, die enkele jaren maatschappelijk werk heeft verricht onder de Nederlandse immigranten in Canada.

Als landbouwkundig medewerker is Ir. J. W. Bakker te London, Ont., in dienst gekomen. Een naam die eveneens bij zeer vele Nederlanders in Canada bekendheid geniet.

Voor verdere bijzonderheden wordt naar de in dit nummer voorkomende advertentie verwezen.

O Vredevorst, Gij kunt gebieden de vrede op aard' en in . . . de kerk!

Dit met een variant op een bekend en geliefd kerstlied.

Of er dan geen vrede in de kerk is? Door het bloed des kruises: ja! Door onze zonde: neen!

Voor wat de interne verhoudingen binnen de Christian Reformed Church betreft, hebben wij gelukkig geen reden tot klagen. O zeker, het was de eerste jaren van bestaan wel wat moeilijk in enkele Canadese gemeenten om als Hollanders, Friezen, Geldersen enz. aan elkaar te wennen, maar nu wij wat langer samen wonen en werken in dit nieuwe land, gaat alles veel beter.

En als er hier of daar soms nog eens een kleine kerkelijke stoeipartij is, wel, dan is dat niets ongewoons: daarvoor zijn wij nu eenmaal Nederlanders! Of niet soms?

Wat denkt U op dit Kerstfeest van het volgende lijstje:

Christian Reformed Church (Herv., Geref., Chr. Geref, enz.)

Free Christian Reformed Church (Chr. Geref.)

Reformed Church (Herv., Geref.)

Old Reformed Church (Chr. Geref., Oud Geref.)

Canadian Reformed Church (Geref. art. 31)

Protestant Reformed Church (Geref.)

Netherland's Reformed Church (Oud Geref.)

Kijk, dit zijn alle kerken die door Nederlanders in de Nieuwe Wereld werden gesticht. Misschien hebben we er nog enkele vergeten.

Wellicht merkt iemand op: "De meeste van deze kerken hebben slechts 1 of 2 plaatselijke gemeenten; de toestand is niet zo erg als het wel lijkt."

Doch we hebben de kring van aan ons verwante kerken nog slechts zeer nauw getrokken. Er zijn ook Amerikaanse kerken, die uit dezelfde Gereformeerde belijdenis leven als wij, zoals b.v. de Orthodox Presbyterian Church, maar waarmede wij eveneens geen Avondmaalsgemeenschap hebben.

Bij wie ligt de fout? Bij hen? Bij ons? Wie kan hierop onmiddellijk een antwoord geven? Wee hen, die hier niet een grote zonde onderkennen en de toestand heel normaal achten, als zijnde historisch gegroeid.

Laten wij op dit Kerstfeest en aan het einde van dit jaar, temidden van een verscheurde wereld en een verscheurde Kerk (ondanks alle zogenaamde geestelijke eenheid door scheidsmuren heen), ons voor God verootmoedigen en verontrust en beschaamd worden over de desolate toestand waarin wij het Lichaam des Heren op aarde hebben gebracht.

W. C. Homburg.

Een betekenisvolle verjaardag

Eén van de dingen, welke in Canada anders zijn dan in Nederland, is het vieren of liever het niet vieren van verjaardagen.

In Nederland maken wij daarvan dagen, waarop én jarige én omgeving teveel moeten presteren.

Hier blijft het vaak bij een "Happy returns" en gaat men over tot de orde van de dag.

Nu zijn wij in het algemeen voor zich aanpassen aan de gewoonten van ons nieuwe vaderland. Er zijn echter gelegenheden, dat wij goed doen elkaar de opwekking "Vier uw vierdagen" in herinnering te brengen. En zulk een gelegenheid is zeker het 15-jarig bestaan van "The Back to God Hour".

Sinds 7 December 1947 valt deze uitzending iedere Zondag via meer dan 300 radiostations onder het luisterbereik van 100.000.000 — honderd millioen! — mensen. Laat dit eens even op U inwerken, vooral in deze dagen, waarop onze gedachten — als het goed is — zich meer en meer richten op Bethlehem! Elke Zondag wordt aan een in zichzelf verloren mensheid de boodschap van verlossing gebracht.

In Nederland hadden wij onze hooggeprezen N.C.R.V., met een ledental van thans over de 350.000 leden, afkomstig uit alle orthodox-protestantse groeperingen. Maar heeft U zich wel eens gerealiseerd dat de uitzendingen van de N.C.R.V. op zijn best door 10 millioen mensen — en dan de babies nog meegerekend — beluisterd kunnen worden?

En hier brengt één kerkelijke gemeenschap met zo om en de bij 65.000—70.000 "betalende leden" het Evangelie aan meer dan 100 millioen mensen, verspreid over een werelddeel.

Want al is het centrum van het werk gelegen in Chicago, de uitzendingen volgen het patroon van de Christian Reformed Church.

Reeds in 1942, toen de Christian Reformed Church in Canada nog slechts 14 gemeenten telde — gaf de Kerkeraad van Lacombe (Alberta) de stoot ertoe, dat ook stations in Canada werden ingeschakeld. En de Synode van 1954 van de Christian Reformed Church besloot stappen te doen bij de organen, welke het werk in Zuid-Ameka, Afrika en Zuid-Oost-Azië behartigen, dat ook daar de stem van het Back to God Hour gaat weerklinken. Men ziet zijn taak: het de hele menshheid omvattend evangelie op een heel de wereld omvattende wijze te brengen.

Evenwel, het werk beperkt zich niet tot de radio-uitzendingen alleen.

Aan hen, die erom vragen, wordt de tekst van de gehouden toespraak geheel gratis keurig gedrukt toegezonden. Het getal daarvan ligt ver boven de 30.000 (dertig duizend) stuks *per week.*

Verder is op aanvraag ook gratis verkrijgbaar een gids voor de dagelijkse huiselijke godsdienstoefeningen. Te lezen Schriftgedeelten met een overdenking en een kort gebed worden voor iedere dag van de maand gegeven. Het boekje, "The Family Altar", wordt maandelijks aan 40.000 adressen gezonden. Het is bekend, dat het in meer dan 80.000 gezinnen dagelijks een gids op het pad ten leven is. *)

Bovendien wordt door de staf, door predikanten en door vrijwilligers, door persoonlijk bezoek, geestelijke verzorging en bijstand gebracht aan hen die belangstelling daarvoor tonen.

Tot zover iets over de gesproken verkondiging van het Woord Gods, welke in Calvinistische kringen — in welk kerkverband ook — steeds in het middelpunt staat.

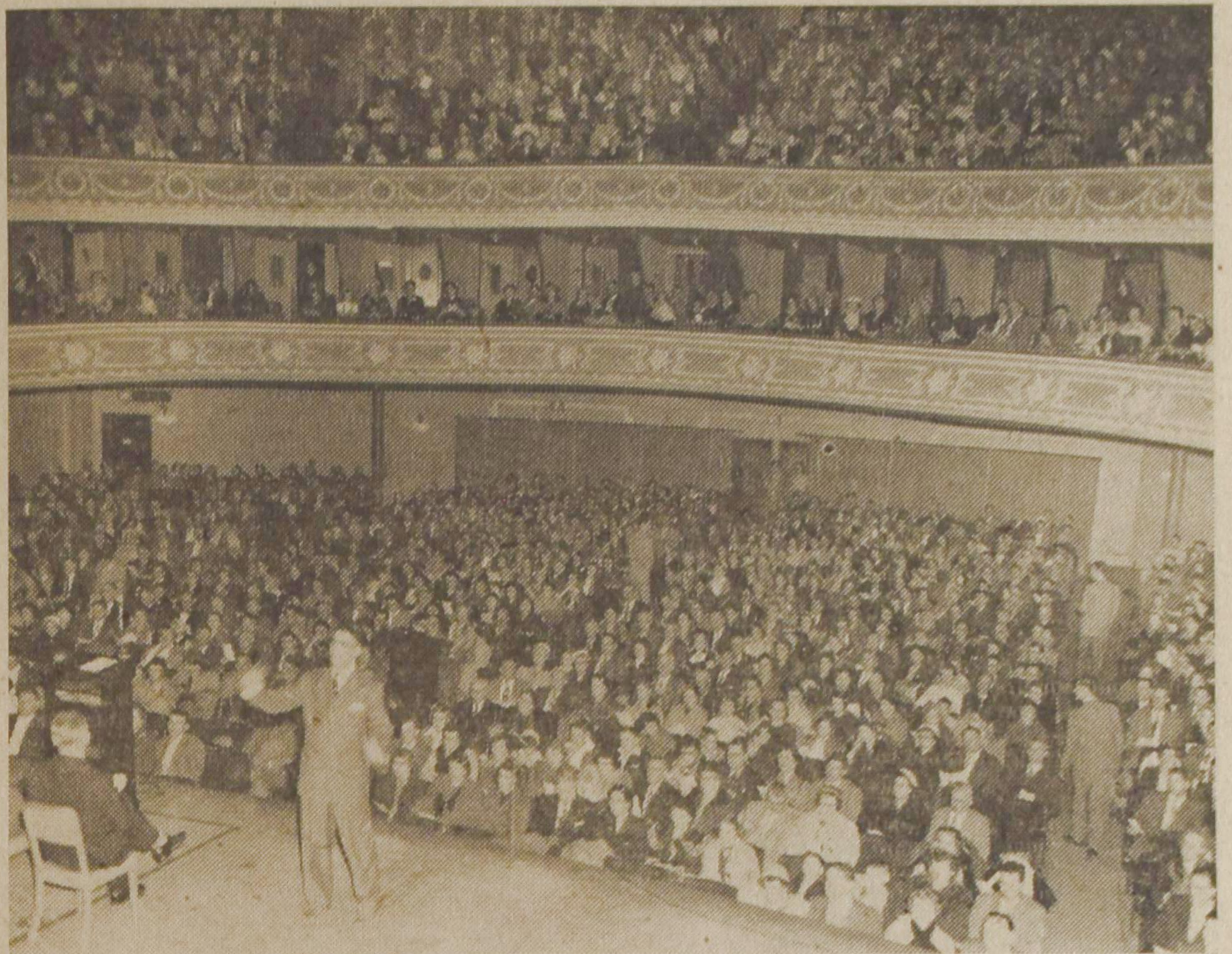
De uitzendingen hiervan hebben echter steeds een omlijsting gehad, welke er een kenmerkend onderdeel van uitmaakt: de zang. Tot 1947 werd, evenals de toespraken door verschillende predikanten, de zang door verschillende koren gebracht.

Toen in 1947 een vaste predikant, Rev. Peter Eldersveld, voor het werk werd gekozen, werd het besluit genomen de zang door één koor te laten brengen.

Uit de studenten van Calvin College, Grand Rapids, Mich., werd dit gevormd. Sindsdien hebben deze — in de zomer aangevuld met leerlingen van de Grand Rapids Christian High School — onder leiding van Prof. James de Jonge, uitgezongen in hun lied wat Rev. Peter Eldersveld uitsprak. Zij hebben met Rev. Eldersveld en Prof. de Jonge de Verenigde Staten en Canada doorkruist om hun boodschap ook in persoon te brengen. Zij hebben zich opofferingen getroost, want dit alles moet boven en behalve hun studie gedaan worden.

Maar zij worden telkens weer aangemoedigd door de gedachte, dat *iedere keer*, dat zij voor de

(Vervolg op pag. 11)

Dat The Back to God Hour niet alleen maar uitgezonden, maar ook beluisterd wordt, blijkt wel als er een "Back to God Hour Rally" gehouden wordt. Deze foto werd genomen tijdens zo'n Rally in The Orchestra Hall te Chicago, waar honderden luisteraars verzameld waren.

Te Mt. Vernon in de staat Washington staat één van de reusachtige borden, waarmee de Amerikanen worden opgewekt, te luisteren naar The Back to God Hour. Het bord heeft de vorm van een notitieblokje, dat door twee reusachtige handen omhoog gehouden wordt. De persoon, die voor de linkerhand staat is Rev. Eldersveld, de bekende "radiopredikant".

THE BACK TO GOD HOUR

De zeventiende December was het vijftien jaar geleden, dat de Christian Reformed Church in de Verenigde Staten begonnen is met haar wekelijkse radio-uitzending. In verband met het werk door ons in deze verricht word ik steeds herinnerd aan het gebed van de pioniers, die zich ongeveer honderd jaar geleden nederzetten in de bossen van Michigan en de velden van Iowa. Het was maar een klein groepje van "kleine luyden". Maar zij hadden de geloofsmoed om te bidden, dat de Here hen niet alleen wilde zegenen in hun nieuwe vaderland, maar dat Hij hen ook tot een zegen wilde stellen. Dit gebed is op velerlei wijze verhoord, ook in onze radio-prediking. Ons kerkgenootschap heeft in het "Back to God Hour" een stem ontvangen, die over het gehele continent gehoord wordt. Een stem, die de hoorders bekend maakt met God's Woord naar de opvatting neergelegd in onze belijdenisschriften. Een belijdenis, welke naar onze vaste overtuiging klaar en duidelijk weergeeft wat God ons in Zijn Woord heeft geopenbaard.

In de eerste plaats is dit werk van grote betekenis voor degenen die door ziekte of ouderdomsgebrek niet in staat zijn een kerkdienst bij te wonen. Zij zijn inderdaad dankbaar, dat zij iedere week mogen luisteren naar de prediking, waaraan zij gewoon zijn en die zij liefhebben.

Maar ook wordt met waardering naar onze uitzending geluisterd door duizenden en duizenden, die tot andere kerkgenootschappen behoren. Wij worden daarmede in kennis gesteld door de brieven, die wij van hen ontvangen. Zoals wij weten staat het er met het kerkelijk leven en met de bediening des Woords in verschillende kerken niet te rooskleurig bij. Het evangelie, dat van de kansels wordt gehoord, is vaak een verwaterd evangelie. O zo vaak is het melk voor zuigelingen in plaats van vaste spijze. Bovendien is het vaak een evangelie naar de mens. In vele kerken worden aan het volk stenen voor brood uitgedeeld. In zulke kerken zijn er altijd nog over die deze conditie diep betreuren. Het zijn zoekende en hongerige zielen, die dorsten naar de verkondiging, de verlossing door Jezus Christus. Zij zijn dankbaar, dat zij in onze prediking ontvangen wat ze zoeken. Menigmaal ontvangen wij brieven van hen om inlichtingen met betrekking tot onze plaatselijke kerken. En er zijn er die door middel van onze radiouitzending in aanraking met onze kerken zijn gekomen en daar ook onderdak hebben gevonden. Zij hebben zich uit volle overtuiging bij onze kerken aangesloten en zijn dankbaar, dat de Here hen alzo door onze dienst geleid heeft.

Als er geen Christian Reformed Church in hun omgeving wordt gevonden hebben wij al verscheidene malen het verzoek ontvangen om toch in die plaats een kerk te stichten. Het is echter wel bekend dat wij niet voldoende arbeidskrachten hebben om aan zulke verzoeken te voldoen. Ds. Harold Dekker, die aan het "Calvin College" verbonden is, heeft hier veel goed werk gedaan. Op een enkele plaats is het ons gelukt een zendelingleraar te plaatsen, die dan tracht zulke mensen bij elkaar te brengen en indien mogelijk een gemeente te organiseren. Nu kunnen wij vandaag nog niet van gróte vorderingen getuigen, al hebben er zich zo al enkele gemeenten gevormd. Dit neemt echter niet weg, dat wij hier met een vrucht van onze radio-uitzending te doen hebben, hetwelk onder de zegen des Heren zich rijkelijk kan ontwikkelen. Wij, die onder het evangelie zijn geboren en getogen kunnen ons schier geen voorstelling vormen van de geestelijke honger, die geleden wordt door hen, die Christus hebben leren kennen als hun Zaligmaker en in hun kerken geen geestelijke leiding kunnen vinden om hen te weiden in de grazige weiden van het Woord des Heren. Hier inderdaad zijn de velden gereed voor de oogst en geen arbeiders om deze in te halen.

Wij horen soms mensen, die zeggen, dat wij door de radio de ongelovige niet bereiken om de eenvoudige reden, dat de ongelovige niet naar zulk een uitzending luistert. In het algemeen is dit wel waar. Toch hebben wij betrouwbare informatie, dat ons "Back to God Hour" gehoord wordt op plaatsen waar mensen van allerlei richting samenkomen. In „hotel lobbies" en in gestichten en andere plaatsen wordt naar onze evangelieverkondiging geluisterd. De Here heeft ons in Ds. P. H. Eldersveld talent gegeven, dat bijzonder geschikt is om ook de aandacht van de ongelovige te trekken en te houden. Persoonlijk heb ik daar ervaring van. Ik ontmoette eenmaal, en dat is nog niet zo lang geleden, in de trein een Jood die mij vertelde, dat hij iedere Zondagmorgen luisterde naar het "Back to God Hour". Hij was zo geïnteresseerd in ons werk, dat hij niet alleen luisterde, maar ook geregeld dit werk financieel steunde. Men zou dit zeker niet van een Jood verwachten.

Wij weten niet wat de vrucht van ons werk zal zijn. Dit weten wij wel, dat wij aan alle wateren hebben te zaaien en dat ons werk in de Here nooit ijdel zal zijn.

Hier wil ik nog aan toevoegen, dat wij informatie hebben, welke duidelijk laat zien dat onze prediking aan de verkondiging des Woords in vele kerken ten goede komt. Wij hebben verzoeken van tientallen van leraars om de preken van onze radio-leraar hen wekelijks toe te zenden. Zij verzekeren ons, dat zij van deze literatuur gebruik maken in het maken van hun preken of toespraken. Ook zo is onze prediking van rijke betekenis.

Wij zijn dankbaar, dat de Here ons op deze wijze gebruiken wil om tot een zegen te zijn. Wij zijn dankbaar, dat Hij dit werk een grote plaats heeft gegeven in het hart van ons volk. De ontwikkeling van dit werk biedt allerlei gelegenheid om door de prediking des Woords tot een rijke zegen te zijn. Wij hebben een God Wien het niet aan macht ontbreekt; maar Hij is een God, die middellijk werkt. De verdere ontwikkeling en instandhouding van dit werk eist veel en ernstig gebed. Ook zal de ontwikkeling van dit werk veel financiële offers vragen. Soms horen wij mensen redeneren over onze draagkracht. Nu weet ik wel, dat wij in al wat wij doen ons gezond verstand moeten gebruiken. Gij zijt het echter wel met mij eens, dat ons gezond verstand ons moet zeggen, dat niet wij, maar onze God onze draagkracht beheerst. Wie zou vijf en twintig jaar geleden hebben durven voorspellen dat wij als kerken zoveel zouden kunnen doen in het werk der zending en in het werk der barmhartigheid als wij nu verrichten. Het geloof kan nooit teveel verwachten. Laat ons niet te veel inzitten over onze draagkracht. Laat ons steeds de moed hebben om te zeggen: wij zullen ons opmaken en bouwen, en onze God zal het ons doen gelukken.

W. K.

Women's Corner

Music of Christmas

Christmas is a time of happiness for everyone, from the littlest children, who do not grasp its full meaning, to the older folks who sense its significance more completely. It should have the greatest meaning for God's people. *They* are happy because they know what they are doing — they are celebrating the Birthday of Jesus. Not everyone in this world celebrates Christmas in the right way. We are often disturbed about all the material pleasures of the people of the world — about the buying and giving in a senseless way — about the introduction of Santa Claus who to many takes the place of the Babe in the Manger at Bethlehem! How easy it is to follow these worldly customs and lose the real meaning of Christmas. Let us try to keep away from the false glitter and tinsel that tends to take our minds from the wonderful fact of the coming of the Saviour, the great Gift of God.

Christmas is a time of music and singing. Christmas music should be sweet, quiet and restful. It should soothe and reassure and give peace to troubled mankind. This is not the way the world uses our Christmas Hymns! Doesn't it fill you with disgust to go into the stores in December and hear the cheap recordings of Christmas hymns blared out from some equally cheap recorder? This is far from edifying, and takes away the beauty of the loved songs. How tired the clerks and shoppers must become of listening to those songs sung all day long, for three weeks!

Nevertheless we must not lose our Christmas music and hymns. That would be a sad loss. We should learn to love them more and more. We should sing them thoughtfully and with feeling and love.

The most beloved of American poets, Henry W. Longfellow, left us a beautiful Christmas poem, later set to appropriate music, which is often sung at this season.

I heard the bells on Christmas Day
Their old familiar carols play
And mild and sweet the words repeat,
"Peace on earth, good-will to men!"

Low in despair I bowed my head;
"There is no peace on earth," I said;
"For hate is strong, and mocks the song
Peace on earth, good-will to men."

Then pealed the bells more loud and deep:
"God is not dead; nor doth He sleep!
The Wrong shall fail, the Right prevail,
Peace on earth, good-will to men."

Amen.

That gives us real peace in our hearts. The bells of Christmas make music that tells us that God has planned peace for us and the world. We answer: "It is not so. There is no peace on earth." But the message of the bells rings on: "The wrong *shall* fail, the right prevail," and we bow our heads and believe that God does rule and He makes all things well — though we cannot understand — and we go trustingly forward.

So let us celebrate a real Christmas — keeping away from the cheap and false ways that many call a keeping of Christmas. Let us tell our children about the Babe in Bethlehem and let us teach them the beautiful songs and hymns about God and His love and the angels that sang about the coming of His Son. And when we celebrate let it be in quiet happiness and humble thanks to God for His Great Gift.

Mrs. C. Witt.

Gods weg

Gods wegen zijn soms wonderlijk.
Gods wegen doen soms pijn.
God leidt ons op de rechte weg.
Gods weg kan soms zo moeilijk zijn.

God strekt Zijn handen naar mij uit;
Een zondig, dwalend mensenkind.
En troostend klinkt Zijn Woord tot mij:
Vreest niet, Ik ben immers bij je, kind.

God leidt ons soms door de diepte heen
Naar Zijn eeuwig stralend licht.
Wij zien niet altijd Gods beleid,
Voor ons is nog de nevel dicht.

Maar toch zal 't einde vrede zijn,
Want God is onze Vader.
Zijn weg, die soms zo moeilijk is,
Brengt ons tot Hem steeds nader.

Mrs. J. Stad.

ONZE KERSTPUZZLE

Wanneer men woorden invult, die voldoen aan de gegeven omschrijvingen, ontstaat er op de middenste rij, van boven naar beneden een wens, die voor al onze lezers geldt.

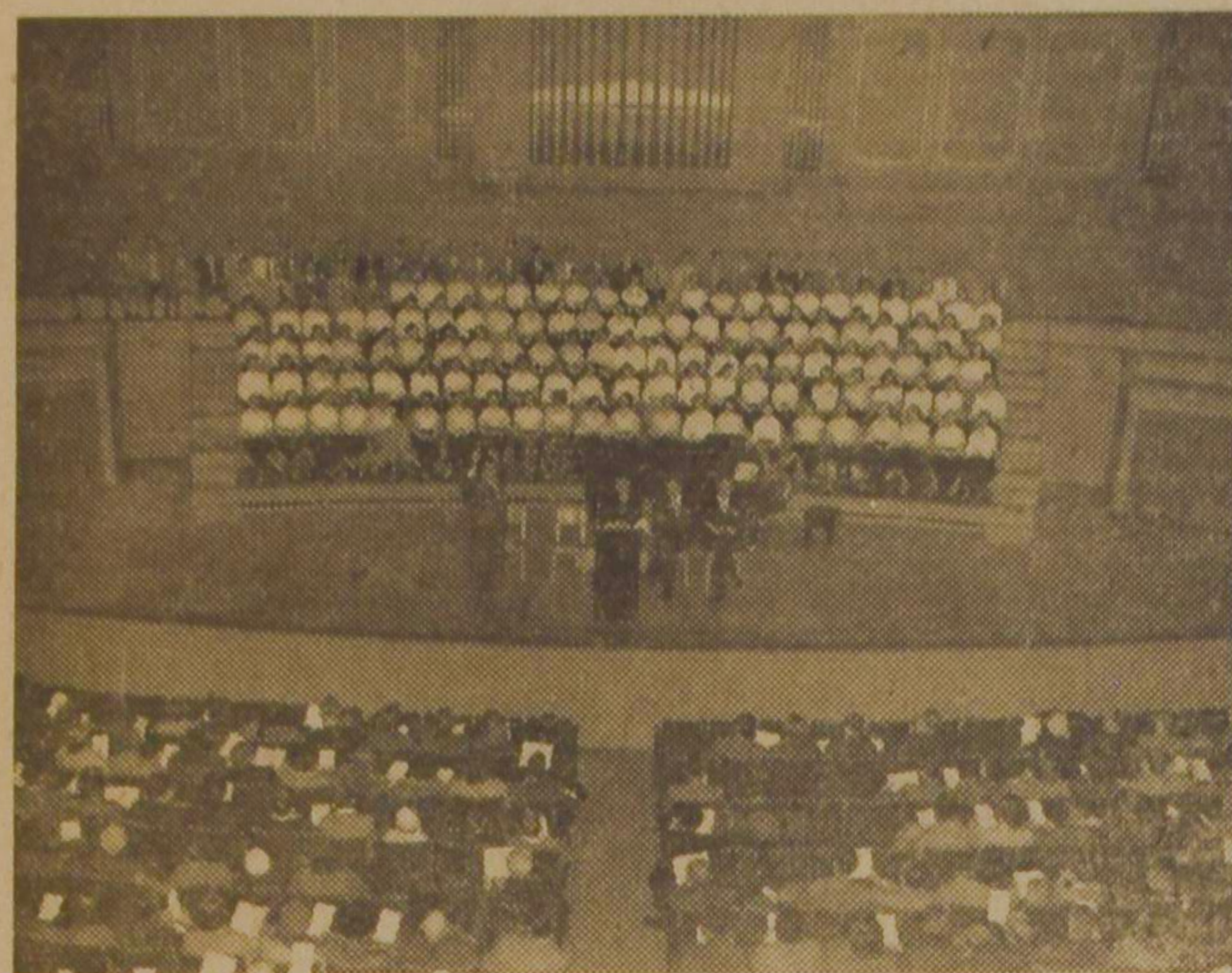
```
            0
          0 0 0
          0 0 0
        0 0 0 0 0
      0 0 0 0 0 0 0
      0 0 0 0 0 0 0
    0 0 0 0 0 0 0 0 0
    0 0 0 0 0 0 0 0 0
  0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
          0 0 0
          0 0 0
          0 0 0
      0 0 0 0 0 0 0
      0 0 0 0 0 0 0
      0 0 0 0 0 0 0
      0 0 0 0 0 0 0
      0 0 0 0 0 0 0
```

1. medeklinker
2. oppervlaktemaat
3. gedierte
4. rijgsnoer
5. middagpauze
6. paalwerk op bouwobject
7. capituleren
8. iemand uit de stad
9. garantie
10. hoogtepunt van kerstdagen
11. vreemde munt
12. land
13. bekend schuurmiddel in Nederland
14. boeteling
15. plannen maken
16. voorwerp in keuken
17. provincie in Nederland
18. berisping

Oplossing op pag. 14.

Through the years with the radio choir

by Prof. James De Jonge

Het koor van The Back to God Hour op het podium van the Orchestra Hall te Chicago tijdens een Rally.

The radio voice of the Christian Reformed Church is one of speech and song. It has been so since the very first broadcast. The spoken Word however, was presented by various ministers until the present Radio Minister was appointed in 1946, and the song was the song of various choirs and soloists until the present radio choir was established one year later in 1947.

In the fall of 1947, a choir was formed from the students enrolled at Calvin College in Grand Rapids, Michigan. This choir has served the broadcast and the denomination faithfully every Sunday for nearly 7 years. During the summer months it is composed principally of students from the Grand Rapids Christian High School. Rehearsals are held twice each week and briefly before each broadcast. The choir sings before thousands of people each year on its annual spring tour with the Radio Minister. It has appeared at Radio rallies from the East coast to the Dakotas and from Canada to the southernmost limits of the North Central states. More important still, it is heard by millions each Sunday over the Mutual network and independent stations. The words of Mr. Carroll Marts, radio executive for the midwestern division of the Mutual Broadcasting System, to the Choir before their first network broadcast December 7, 1947, often come to my mind. At that time he said: "More people will be listening to you within the next half-hour than ever heard Enrico Caruso, the world famous Italian tenor, in his *whole life-time.*!"

What a powerful medium is this thing called radio! What a means to have placed in our hands for sending forth the blessed Word of God! But what a responsibility too!

The radio choir receives many invitations each year to make public appearances. Most of them must be declined due to lack of time for preparation and memorization of groups of songs. The very lack of a visible audience however, is one of the perennial problems of every radio choir. It is only with great effort and constant reminders that choir members fully sense the task that is theirs each week namely, to sing expressively to an unseen audience.

The choir endeavors to sing anthems and hymns which are musically meaningful and Scripturally sound. An earnest effort is always made to express in song what the Radio Minister is saying in his sermon. Directing the choir, as well as singing in it, is therefore a blessed privilege ánd an exceedingly rewarding spiritual experience. Our only regret is that more of our youth do not have the opportunity to make such a direct contribution to our denomination's most widely flung answer to the Savior's command: "Go Ye"!

A word about the future may be of interest at this point. The month of July saw the final "live" broadcast of the choir as far as its regular schedule is concerned. Henceforth, regular recording sessions will place the choir's music on tape. By purchasing our own professional tape-recording equipment, several thousands of dollars will be saved annually. The not too distant future may also see the beginning of telecasting for the choir, in addition to their radio broadcasting schedule.

In conclusion, we wish to urge our readers to pray for our Radio Minister as he goes each week to the microphone. Pray too, for the radio choir and its director as they voice their words of praise and thanksgiving to a dark world.

Een betekenisvolle verjaardag

(vervolg van pag. 9)

radio zingen meer mensen hun lied van verlossing en gena beluisteren dan de wereldberoemde tenor Caruso in heel zijn leven onder zijn gehoor heeft gehad.

Wij spraken van een betekenisvolle verjaardag. U zult bij het lezen net als wij bij het schrijven Uw verwondering hebben voelen klimmen. Van één uitzending over één station is dit werk gegroeid tot op de huidige dag tot een omvang die verbazingwekkend is. En steeds gaat het door. Ook het terrein van de televisie is betreden, en 80 stations brengen 13 weken lang de 15 minuten filmstroken over het thema "Law and Love", sommige al voor de tweede, enkele voor de derde maal.

En U zult zich afgevraagd hebben hoe ter wereld wordt dit allemaal bekostigd? Hier wordt U weer geconfronteerd met een van die typische verschillen van het leven in Nederland met dat op het Noord-Amerikaanse continent.

In de eerste plaats zonderen de leden van de Christian Reformed Church — die door een of ander merkwaardig complex soms denken, dat wij Nederlanders ons superieur aan hen gevoelen — een negende van hun vaste bijdragen voor de centrale kassen hiervoor af. Een beschamend voorbeeld van klinkende liefde voor evangelisatie. Want dat is het per saldo toch eigenlijk.

En voor de rest worden de kosten bestreden uit bijdragen, welke de luisteraars *spontaan* inzenden. Want het is een regel bij het werk: "Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet."

Lezers, wij zouden U graag meer vertellen over de techniek en de omvang van het werk. De ruimte is echter beperkt. Wij willen deze beschouwing niet sluiten zonder U ook iets te vertellen over hoe het publiek over de uitzendingen denkt.

Wij tekenden een en ander op uit de mond van één der fieldmen van het Immigration Committee of the Christian Reformed Church. Wij laten hem dus hier aan het woord:

"U vraagt of ik bij mijn zwerftochten door dit land nu wel eens iets van belangstelling voor het Back to God Hour merk? Ik zal U van drie ervaringen vertellen. De eerste was in een loodgieterszaak. Ik had mijn kaartje gegeven. En 't wachten was op de baas. De boekhouder bekeek 't kaartje Plotseling: 'Zeg!? Christian Reformed Church? Is dat die kerk van Pieter.' Ik begreep, dat hij Ds. Pieter Eldersveld bedoelde. Dus antwoordde ik bevestigend. Daarop volgde: 'Nee maar, dat is nog eens een dominee! Wij hebben de gewoonte om 's Zondags uit te slapen. Maar om half negen (tijd van de uitzending - Red.) loopt de wekker af. Mijn vrouw schudt mij dan flink door elkaar en zegt: Wordt wakker Johnnie, 't is tijd voor Pieter!'

De tweede was bij een oude, alleenwonende dame van zeer beschaafde, gegoede familie. Toen zij het kaartje bekeken had, was haar vraag: 'The Christian Reformed Church? Is dat de kerk aan de ....?' 'Ja, mevrouw,' was mijn antwoord. 'O, dat is de meest levendige kerk, welke ik ken. En is dat niet dezelfde kerk van het Back to God Hour?' Ik bevestigde dit. Daarop ging zij voort: 'Oh, dat geeft mij toch zo'n steun. Ik ben een meelevend lid van mijn eigen kerk. Ik ga daar trouw heen. Maar ik ontvang er niets. Want ik vrees, dat de predikant zelf niet gelóóft wat hij preekt. Maar iedere morgen voor ik ga, luister ik naar het Back to God Hour en daardoor krijg ik gelukkig voedsel voor mijn ziel.'

De derde en meest ontroerende was op het platteland. Ik kwam daar bij een boer om een gezin te plaatsen. Terwijl de boer even naar een buurman moest kwam de vrouw des huizes tot een gesprek. Zij was moeilijk ter been, bewoog zich van stoel tot stoel, van tafel, kast en kachel naar 't aanrecht. Zij was kennelijk ernstig ziek.

'De Christian Reformed Church is dat niet de Church van Rev. Eldersveld, van het Back to God Hour?' ‚Ja mevrouw, dat is zo,' antwoordde ik. De vrouw hervatte: 'Daar luister ik altijd naar. Ik kan al lang niet meer naar de kerk. En mijn leven loopt snel ten einde. Ik zal nog maar kort op aarde zijn. Maar ik word altijd zo getroost door de boodschap, welke Rev. Eldersveld brengt. Dat is eigenlijk mijn enige troost.'

Ik heb haar niet levend weergezien. Maar ik weet, dat haar woorden weergeven, wat honderdduizenden voelen, wanneer de boodschap, welke het Back to God Hour brengt, in hun vertrek, of dat nu huiskamer, keuken, studeerkamer, slaapkamer, ziekenboeg, stuurhut of gevangenis, te land, ter zee of in de lucht is, weerklinkt."

Hieraan behoeven wij weinig toe te voegen. U zult het met ons eens zijn, dat een betekenisvolle verjaardag aanstaande is.

O. M.

*) Adres: "Back to God Hour", 10858 S. Michigan Ave, Chicago, Ill., U.S.A.

FOR BOYS AND GIRLS

The Christmas-present

Bert Clark was a nice boy who lived in the country, where his father had a farm.

Two years ago they came from Holland to Canada. Bert was four when his parents brought him to Canada, with his two little brothers and his two little sisters.

In Holland lived his Grandfather who played hobby-horse with him on his knee. Grandfather blinked away the tears from his eyes when he gave the farewell kiss to Bert. Poor Grandfather! Dear Grandfather!

The farm was wonderful for the little boy. He liked the cows, the calves, the horses, the sheep, the dog, and the cat. They were all his friends.

Bert played the whole day with Fido, the dog, and Dolly, the cat. When Fido was quarreling with Dolly, Bert intervened.

Then, Bert, must go to school. That was too bad for the happy boy and his friends at the farm. Every day he had to ride in a school-bus to the school, where he sat at a school-desk and had to learn the English letters from the big blackboard. He must repeat the difficult "THE", dictated by Miss Hardy.

That was difficult for the little Dutch boy, for he knew only the Dutch language.

At five o-clock school was over.

Then, he stepped on the bus and after one hour he was at home.

At five o'clock, Fido went to the gate of the farm and looked down the road for his little boss.

When Bert got out of the bus Fido jumped to welcome him.

After a kiss to his mother Bert went to play with his farm friends.

Bert soon made many friends at school. They played their games in the school yard.

One day, the ball was kicked on the highway outside the railing.

Bert ventured on the road and a passing car struck him. He was grievously injured and the driver took him to the hospital.

There, his father and his mother were at his bed, their eyes swimming with tears.

They prayed for their darling and the Lord heard their prayer. Bert regained consciousness and the physician could give a little hope. But Bert was a hardy boy, for after a week he could move in his bed. The little boy became the pet of the patients and the nurses.

After several weeks, Bert left the hospital, but had to lie in bed for many days at home. Bert's mother gave him fruit and sweets and his father put a rabbit on the bedclothes.

Then, it was December, with snow every day.

That was a difficult time for the birds, the rabbits, and the deer in the fields and the wood.

Bert lay alongside the window indoors in the warm room and complained about the poor animals to his mother, who went outdoors and strew food on the ground. That was a big feast for the birds, the rabbits, and the crows, which Bert enjoyed immensely.

"This is fine!" he shouted.

Then, Bert got a new friend. A big deer came seeking food.

Bert was beside himself with joy.

His mother entered the room and said: "That poor creature is hungry!" She went outdoors and gave it a piece of bread. The poor thing ate from mother's hand.

The next day "Staggy", as he called him, came to the window, where Bert was lying.

His big eyes asked something from Bert.

"Mama, Staggy is here and he asked me for food!" called Bert.

His mother brought him bread and raised the window. Staggy took the bread from Bert's hands.

Bert chucked him under the chin and Staggy licked his hands. How happy was our little boy! Every day he rejoiced at his hungry friends and gave them food.

On December 5th, Bert had a nice day. He got many presents from Saint Nicolas, even a big parcel from Holland. St. Nicolas said: "My boy, your Grandfather gave it to me." and Black Peter took it out of his bag.

Bert was as happy as a king.

And then, it snowed and snowed more.

"We shall make a snow man for you!" shouted the children. They scooped up big handfuls and made a big snow man. Bert looked at it and laughed and laughed.... The birds seated themselves in the head of the snow man.

After that, Christmas drew near. Bert learned Christmas songs from his mother, little brothers and sisters. He sang: "Silent night, holy night!" and his friends outside listened to him.

The doctor said: "My boy, you can go to the Christmas-festival in the Church, with your father and mother."

How happy Bert was!

"Mama, do you give me Christmas-gifts like Canadian children get?" asked he.

"You will get Christmas-presents. You can see a nice Christmas-tree in the church, decked with candle lights."

"Fine! Fine!" shouted Bert.

"What are you giving me?" he asked of his father.

"A nice doll!" answered little Nanny for her father. The whole family burst into laughter.

"Yes!" said father, "a doll, a very big one!"

On Christmas-day, father carried Bert into his car and then, they drove to the Church.

He listened as quiet as a mouse to the story of Jesus. He heard the marvellous voice of the Angel, who said: "Fear not, for unto you is born this day a Saviour, in the city of David, who is Christ the Lord!" And this shall be a sign unto you; you shall find the babe wrapped in swaddling clothes, lying in a manger."

And the shepherds heard the wonderful words: "Glory to God in the highest, and on earth peace, good will toward men."

After that the choir sang Christmas-carols.

That was grand and nearly too much for the little boy, who for a long time had lain in bed.

The children received nice presents and sang around the Christmas tree.

Bert was elated with joy on the way home. He talked nineteen to the dozen. At home he greeted his father with: "When do I get your Christmas gift?"

His father smiled and answered: "You will see it to-day!"

In the evening Bert had forgotten what his father had told him.

All at once, the sound of an horn.... voices of men....

Father and mother ran to the front door.

Bert sat full of suspense watching the door of his room. Then, the door opened and in the doorway stood.... GRANDFATHER!

Bert opened his eyes wide and stretched out his arms. He gave a cry: "Grandfather!"

And, he cried for joy....

T. A. van Dalen.

POLITIEK IN CANADA

Social Credit Association of Canada

(Geschiedenis)

De naam Social Credit werd ontworpen door Majoor C. H. Douglas, een Schotse ingenieur die twee jaar geleden overleden is. Ir. Douglas woonde een tijdlang in Voor-Indië als de vertegenwoordiger voor Westinghouse. Zijn belangstelling voor financiële problemen werd opgewekt, toen hij bemerkte, dat van een technisch standpunt bezien, Indië tot hoge ontwikkeling gebracht kon worden. Financieel was het echter onmogelijk. De Majoor ging vervolgens de rol van het geld en het financiële stelsel bestuderen, en hij besloot dat er geen kwaad steekt in geld als zodanig, maar dat het geld een verkeerde rol is toebedacht. Hij ging zich daarna bezinnen over de vraag welke rol het geld dan moest vervullen, en de theorie die hij ontwierp zette hij in verschillende boeken uiteen. Hij kreeg al spoedig een groep volgelingen die de beginselen van hun leider naar het grotere publiek uitdroegen.

Een van de volgelingen was Morris Colborne, die een boek schreef over *Unemployment or War*. Een exemplaar van dit boek vond haar weg naar Edmonton en werd het onderwerp van een gesprek tussen vijftien onderwijzers van middelbare scholen. Een van deze onderwijzers heette William Aberhart. Hij was Hoofd van de *Crescent Heights Heigh School* te Calgary. Het was aanvankelijk zijn bedoeling om dominee te worden, en als onderwijzer "he began to do a little preaching on the side. He attracted a number of followers in Calgary and in surrounding districts. By and by his followers became numerous enough to organize the Calgary Prophetic Bible Conference. In time they built a fine building in Calgary, called 'The Prophetic Bible Institute'. In this building, every Sunday afternoon, from three o'clock until around five o'clock they held religious meetings; generally Mr. Aberhart preached. The organization obtained the use of radio Station C.F. C.N., Calgary, and broadcasted the Sunday messages over the air all over Southern Alberta. It was estimated that in the neighborhood of 50,000 people listened to Mr. Aberhart every Sunday over the radio. Mr. Aberhart's popularity and influence continued to grow. So succesful was he in expounding the Scriptures and in interpreting prophecy that great numbers of his hearers came to believe that he was inspired by God." (Overgenomen uit propaganda-materiaal, uitgegeven door Social Credit.)

Het was deze Mr. Aberhart die het bovengenoemde boek te leen kreeg van een collega, en het meenam naar Calgary na afloop van de onderwijzersvergadering te Edmonton. Men zal U in Alberta vertellen dat Mr. Aberhart het boek direct begon te lezen, en dat hij het niet eerder neer kon leggen dan nadat hij de inhoud vier keer doorgenomen had. Dit maakte hem een voorstander van Social Credit, en hij begon zijn luisteraars van C.F.C.N. te vertellen over de beweging. De beginselen van Social Credit zijn nogal ingewikkeld, en Mr. Aberhart kon dan ook niet Majoor Douglas precies op de voet volgen in zijn uiteenzettingen tot het luisterende publiek. In theorie kan iets prachtig klinken, maar de praktijk stelt haar eigen eisen. De Majoor hield er een andere mening op na, en hij beschuldigde Mr. Aberhart ervan, dat deze de beginselen van Social Credit niet snapte. Dit was niet netjes om zoiets te zeggen, maar men kon weinig anders verwachten van de Majoor. Hij was iemand die er slechts één hobby op na hield en die hobby was Mr. Douglas. Een een egoist voelt zich altijd tekort gedaan. In dit geval waren het de Joden die alles verkeerd deden. De Majoor voelde dan ook veel sympathie voor de Duitse Führer. De gedachte in beide gevallen is dat de Joden de financiële wereld controleren, en de financiële wereld controleert de regering van een land. De macht berust bij de Joden, en die macht wordt door deze bevolkingsgroep misbruikt.

Mr. Aberhart en de Social Credit beweging in Alberta kunnen we niet van anti-semitisme verdenken. Tegenstanders van de partij hebben geprobeerd om de leiding van de partij als Fascisten te brandmerken, maar het komt mij voor, dat deze beschuldigingen ongegrond zijn. De Aberhart groep is vaak vergeleken met de Amerikaanse *Union party* van de Detroiter Vader Charles Coughlin, en er is dan ook contact geweest tussen de twee groepen. Er is echter meer overeenkomst met de William Jennings Bryan groep in de Democratische partij. Bryan begon zijn loopbaan als een staatsman, en hij is een paar maal candidaat geweest voor het Amerikaanse presidentschap. Hij eindigde zijn loopbaan als een evangelist. De boodschap die hij bracht kunnen we vergelijken met de boodschap van Johannes de Heer in Nederland. Er is veel dat aantrekt in deze beweging. Men werkt op het gemoed van de luisteraars, en bereikt de vergeten burger. Maar aan de andere kant wordt teveel nadruk op het menselijke element gelegd.

"Genade van God zo rijk en vrij,
Genade van God voor U en mij."

Allen worden uitgenodigd om voor Gods rechtbank te verschijnen, schuld te bekennen, en God spreekt ons vrij. Is God dan, zo mogen we vragen, alleen een formaliteit?

Aberhart begon zijn loopbaan als een evangelist. Hij begon waar Bryan eindigde, en eindigde waar Bryan begon. Aberhart's boodschap had, evenals die van Bryan, een fundamentele strekking. Zijn koor zong elke Zondagmiddag: "Our God, Our help in Ages Past". Hij, evenals Bryan, wist de geestdrift van de luisteraars op te wekken. " 'Some people think I am a religious fanatic', he observed with a hearty chuckle and then proceeded to tell of an experience he had during the election campaign. While travelling on a train into Calgary he fell into conversation with a fellow passenger. This person explained that he was going to Calgary to see 'this man Aberhart'. 'What kind of a man is he anyway?' asked the passenger. 'Has he got long hair like a prophet?' Mr. Aberhart's answer was to remove his hat and expose the shiny surface of a remarkable bald head an then remarked: 'I am the man you are talking about' "

Aberhart eindigde als een staatsman. Dit gedeelte van, zijn loopbaan begon in 1935, drie jaar na de lezing van "Unemployment or War". "If the people want Social Credit, there will be room for me to fit in somewhere... perhaps as Premier." En hij werd Premier in de zomer van 1935.

K. v. d. Schaaf.

Het Nieuwe Noorden

Grote plannen en mogelijkheden

Wat zal er van de Eskimo's worden?

(Canadian Scene).- Er bestaat een plan om de stroomrichting van de Yukon River om te keren en een electrische krachtinstallatie te bouwen, die, wanneer ze gereed zal zijn, 5 millioen pk zal produceren voor het in werking stellen van smelterijen en metallurgische fabrieken. Deze installatie zal groter zijn dan de geweldige installatie, die nu te Kitimat aan de kust van British Columbia gebouwd wordt en slechts een potentieel heeft van 2 millioen pk. De totale kosten voor het werk in de Yukon zullen waarschijnlijk meer dan een milliard dollar bedragen.

Geen verdediging?

Blair Fraser, een journalist in Ottawa, rapporteert dat Canada feitelijk geen verdediging in het poolgebied heeft. Het Canadese poolgebied wordt beschouwd een verdediging op zichzelf te zijn. Ver beneden het poolgebied is een reeks radarstations en er is een voorstel om een net van nieuwe en minder kostbare electronische waarnemingsinstallaties, welke de "McGill Fence" genoemd wordt, ten noorden van dit radarnet te bouwen. Misschien wordt er een derde waarschuwingssysteem diep in het poolgebied opgericht. Maar de moeilijkheden om de troepen van voorraden te voorzien en de ongeschiktheid van de troepen om bij zeer lage temperaturen te vechten worden als de voornaamste verdediging van het Canadese Noorden beschouwd.

Ongeveer 2.500 Canadese soldaten worden elk jaar voor oorlogvoering in het poolgebied geoefend, maar Mr. Fraser beweert, dat men niet overweegt om zelfs maar een divisie Canadese troepen in het Verre Noorden te stationeren. De geoefende mannen zullen alleen maar de leiders zijn in het geval er een invasie in het poolgebied zou zijn en er bij deze avonturen genoeg invallers over zouden zijn om een bruggehoofd op Canadese grond te consolideren.

De Eskimo's

De moeilijkheden van het leven in de kale vlakten worden aanschouwelijk verteld door Douglas Wilkinson, die eerst een reiziger was en later fotograaf bij de National Film Board en die zich voor een jaar door een Eskimo gezin had laten aannemen. Wilson doorstond het jaar, maar hij zet uiteen, dat dit niet mogelijk geweest zou zijn zonder de leiding en zorg van zijn Eskimo pleegvader.

Hij gelooft, dat in sommige opzichten de Eskimo's een zekerder bestaan hadden voor de komst van de blanke handelaar. Hun hoofdbron van bestaan is nu de witte vos. Zij vangen dit dier in klemmen en verkopen de huid aan de handelaren in ruil voor voedsel, brandstoffen en andere voorraden. Zij kunnen de schommelingen van de bonthandel niet begrijpen en ook niet waarom ze het ene jaar $ 30 voor een huid krijgen en het volgende jaar voor dezelfde soort huid slechts $ 3.

Door hun afhankelijkheid van de bontmarkt doden velen van hen niet genoeg dieren voor voedsel om in hun behoeften gedurende de winter te kunnen voorzien. Voordat men hen aanmoedigde om klemmen te zetten en te handelen, konden zij zichzelf onder wanhopig moeilijke omstandigheden zonder wapenen, werktuigen en voedsel van de blanken handhaven.

Meer Canadezen naar de Pool

Wilkinson, gelooft, dat meer Canadezen naar het Poolgebied moeten gaan en met de Eskimo's leven en dat men deze gemoedelijke zonen van de wildernis meer onderwijs moet geven. Hun aantal neemt toe en hij vreest, dat er niet genoeg jachtterrein is om hen te onderhouden indien hun toename voortduurt. Zij kunnen, zo gelooft hij, getraind worden om de Canadese weerstations en defensievoorposten te bezetten. Zij houden er van om in het koude, barre Noorden te leven, terwijl de Canadees uit de stad dit gewoonlijk niet doet.

Een tijdschrift vertelt het verhaal van Sir Wilfred Grenfell, de stichter van de zendingsposten in Labrador, die zijn naam dragen. Nadat Grenfell beroemd geworden was kwam er van over de gehele wereld hulp voor de Eskimo's, Indianen en verarmde vissers langs deze kust. In 1892 bracht hij zijn eerste bezoek aan de onaanlokkelijke noordoostkust van Canada en daarna diende hij de bevolking gedurende 42 jaar.

Velen van hen, die vanuit zuid Canada naar het barre Noorden gegaan zijn, waren verwonderd over het aantal gemakken, dat zij met een klein beetje vindingrijkheid konden bemachtigen. Ook is er een vooruitstrevende ontwikkeling van de noordelijke hulpbronnen, die een vraag zal scheppen naar arbeidskrachten en vakbekwaamheden.

Even aanleggen bij het lage landje

In Nederland beleven we de bekende maar toch ook zo intieme donkere dagen voor Kerstmis. Het Leger des Heils is met de Kerstpotten op straat verschenen, waar religieuzen zowel als a-religieuzen hun gaven deponeren om aan de velen, die in de eenzaamheid leven en het moeilijk hebben, een Kerstgave te bereiden. Kerstbomen staan in stads- en dorpscentra opgesteld om verkocht en "opgetuigd" te worden in de vele Hollanders huiskamers, waar vooral in deze tijd het gezinsleven, de huiselijke sfeer als bijna nimmer in de andere perioden van het jaar zo tot zijn recht komt als juist tegen de jaarwisseling.

Aan dat alles denkt men als het (meer profane) Sinterklaasfeest van 5 December achter de rug is. In Nederland heeft het Sinterklaasfeest in ieder geval tot voordeel dat de echte Kerstsfeer niet vertroebeld wordt door het Kerstmannetje, dat helaas voor zeer velen vaak de enige realiteit van het Kerst- (wat toch betekent: Christus-) feest betekent.

Minder belangstelling voor emigratie

Het totale aantal emigranten heeft het afgelopen jaar ongeveer 36.000 bedragen. Dat is ongeveer een kwart minder dan het daaraan voorafgaande jaar. Het mindere aantal aanmeldingen vindt zijn oorzaak in de huidige gunstige economische gang van zaken in ons land. Een andere factor is de niet bepaald optimistische berichtgeving over de werkloosheid in Canada.

De cijfers voor Australië zijn daarentegen stijgende. Evenwel: de depressie in Canada is van korte duur volgens deskundigen. Ir. Haveman, de commissaris voor de emigratie in Nederland, legde er onlangs nog de nadruk op dat Canada's economie zich zeer gunstig laat aanzien. Geen Nederlander die naar Canada wil emigreren, aldus de commissaris, behoeft zich te laten afschrikken.

Prins als veilingmeester

Hoe populair Prins Bernhard ook in het buitenland is, blijkt uit een uitnodiging die hij uit het Franse plaatsje Baume kreeg om daar als veilingmeester van de jaarlijkse wijnveiling te willen fungeren. De Prins gaf aan het verzoek gevolg. Toch is hij er niet in geslaagd de veilingsgeschiedenis tot een goed einde te brengen. De Prins, die met de auto op weg naar het plaatsje was, kwam over tijd door de mist... Toch heeft hij nog een half uurtje met de hamer kunnen zwaaien.

Openhartige minister..

Minister Zijlstra heeft in Leeuwarden een rede gehouden, waarop een openhartige discussie volgde over de vooroorlogse politiek van dr H. Colijn, en de naoorlogse politiek van minister Lieftink. Over eerstgenoemde zei de minister o.a. "Vanuit de inzichten die we thans hebben verworven kunnen we er eerlijk voor uitkomen, dat de politiek die beoogde gevolgen van de crisis van de dertiger jaren te overwinnen, beter had kunnen worden gevoerd.

De financiële kracht van een staat is groter dan we toen dachten. We moeten ons bevrijden uit de kramphouding die onder ons telkens openbaar wordt als het over Colijn gaat. Hij was een uitzonderlijk groot staatsman, maar waar gehakt wordt vallen nu eenmaal spaanders."

De belastingpolitiek van minister Lieftinck in het nabije verleden gevoerd, achtte de a.r.-bewindsman "objectief noodzakelijk, juist en heilzaam". Waren de belastingen destijds niet zo hoog geweest, dan zou onze economische kracht thans heel wat minder geweest zijn, aldus de minister. De minister vergeleek minister Lieftinck met Mendes-France, die thans een financieel-economisch plan in Frankrijk nastreeft, dat veel eerder had moeten worden doorgevoerd. Frankrijk heeft het eerder nooit aangedurfd om de zaken rigoureus aan te pakken en we hebben daarvan de gevolgen thans gezien, zei hij.

Orkest jubileert

Al is het Amsterdamse Concertgebouw Orkest een hele tijd weg geweest om in het buitenland triomfen te vieren, er bleven er in Nederland nog genoeg over om van te genieten. Zoals bijvoorbeeld het Residentie Orkest, dat pas zijn gouden jubileum vierde en een gala-concert gaf, waarbij de Koningin ook aanwezig was. De dirigent van het orkest de heer Willem van Otterloo, werd benoemd tot officier in de orde van Oranje Nassau en de eerste fluitist en cellist tot ridder in deze orde.

Te weinig kwartjes

Algemeen wordt er geklaagd dat er te weinig kwartjes in omloop zijn. Dit is maar tijdelijk, verklaarde een zegsman van Financiën, omdat er hard wordt gewerkt om de achterstand in te lopen.

Razende storm over Nederland

In de eerste helft van December hebben enkele zware stormen de Nederlandse kust geteisterd. Het waren de hevigste sinds de rampnacht van het vorige jaar. Op het eerste sein kwamen honderden mannen van het dijkleger naar hun posten, om bij het eerste symptoom van onraad alarm te kunnen slaan. Maar de dijken hebben het prachtig gehouden.

Hoe hevig de wind was, bleek uit moeilijkheden die schepen voor de kust ondervonden en waarvan er enkele zonken, o.a. een Panamees. Er waren enkele doden bij te betreuren.

Te land hield de hevige wind huis in Wanneperveen waar een botenopslagplaats met inhoud en al werd opgenomen en vele tientallen meters verder werd neergekwakt. Bij Emmen — Zwartemeer — werd het complete dak in een wervelstorm van een huis gelicht. Het gevaarte klapte, pal achter een passerende auto tegen de grond. Er was ook veel schade aan inventaris, maar gelukkig werd niemand gewond.

In my humble opinion . . .

St. Catharines, 14 Nov. '54.

Geachte Redactie,

Ondergetekende verzoekt beleefd plaatsing van het volgende ingezonden stuk.

Met grote verbazing heb ik mijn ogen uitgewreven, aangaande het artikel in uw weekblad Calvinist-Contact van Vrijdag 12 Nov., betreffende het lidmaatschap in vakverenigingen.

In de eerste plaats heeft het mij vandaag aan de dag nog altoos verbaasd over de voorlichting uit Nederland ten opzichte van dit punt welke nihil was. Men heeft slechts de laatste 2 jaren nadat de emigratie een grote vlucht nam, zich met dit probleem bezig gehouden.

In de tweede plaats verbaast me het artikel van de onbekende schrijver over *onchristelijke* en onchristelijke unions.

Naast de machtige neutrale vakorganisaties, waartegenover staat de nog niets beduidende Christelijke vakorganisatie, waarvan we hopen dat er in de toekomst gewicht van zal uitgaan, bepalen we ons thans alleen tot die vraag waarmee we nu te doen hebben: de neutrale vakbonden.

En dan kom ik ten derde op deze vraag: Als u de zaak zo concreet stelt, dat er in een vakvereniging in Canada, die de Christelijke grondslagen niet erkent, geen plaats is voor een belijdend lid van de Christian Reformed Church; aangezien ik in Canada tot nog toe niets gemerkt heb van één *vakbond* die aan die eisen voldoet; kom ik tot de vraag: Zoals ik dat uit uw artikel opmaak, is uw stelling rechtsgeldig, om te meten met twee maten, d.w.z. precies uitgedrukt in uw geschrift: Je moogt wel lid zijn van de fatsoenlijkste. Is dat, zo nauw als u het voorschrijft, principieel verooroofd?

Dat in het algemeen. Nu de vierde gedachte. Als de zaken zo staan hier in Canada dan is de weg voor onze opgroeiende en oudere kinderen ten opzichte van het zich ontwikkelen in een bepaalde richting van een bepaalde *vakbekwaamheid* uitgesloten. *Zie Conflict Neutrale vakbonden.*

Wat nu, waarde schrijver, wilt u dan te pas of te onpas onze jeugd een bepaalde richting indringen die ze niet begeert? ('k Bedoel dan zoals hierboven omschreven.) Laten we toch ons gezond verstand gebruiken, nu de zaken in dit land nog anders liggen dan in Nederland. Wij in de eerste plaats hebben als *ouders* onze *kinderen* van der jonkheid af te wijzen op de gevaren, die hier zijn, en dat ze met *Gods hulp* en door *Gods genade* alleen kunnen staande blijven in een wereld waar God niet beleden wordt. Ja, ik wil u wel dit zeggen, dat ik elke *kerkeraad*, die ten opzichte hiervan onbezonnen stappen zou ondernemen, waarschuwen wil: weest voorzichtig wat ge doet. Speel niet met vuur, want ik weet dat vele *belijdende Christenen* er anders over denken dan u meent voor te moeten staan. Laten wij in de eerste plaats ook als onze taak zien, juist in die wereld van vandaag ons geloof uit te dragen.

Met beleefde dank voor uw plaatsing,

Abonné
J. F. Lenten,
25 Charles Ave,
St. Catharines (Ont.).

Antwoord.

De geachte abonné schreef zijn critiek toen nog slechts één van de vier artikelen over lidmaatschap in vakverenigingen verschenen was. Of hij bij het lezen van alle vier tot andere gedachten zou gekomen zijn kan ik niet beoordelen. Maar ik meen wel dat hij wat vlug van stapel loopt. Overigens zijn we blij dat die artikelen gelezen worden en heeft ieder de vrijheid daarover zijn oordeel te geven. Discussie kan goede uitwerking hebben.

De broeder heeft vier punten; die kunnen we dan volgen.

Zijn eerste punt is een klacht over gebrek aan voorlichting op dit punt, vanuit Nederland. Dat raakt niet mijn schrijven; dus kan ik dat laten rusten.

Ten tweede verbaast de broeder zich over de onderscheiding gemaakt tussen *onchristelijke* en onchristelijke unions. Dat is zijn formulering, niet van schrijver dezes. Beide zijn dan onchristelij[k], maar de eerste met een streep eronder, de tweede niet, dus de eerst in erger graad. Mijn onderscheiding was die van een vroege synode, die sprak van labour unions die in wezen met Gods Woord in strijd zijn en unions die niet in wezen met Gods Woord strijden maar wel verkeerde elementen hebben. Dat is duidelijker.

In verband met zijn onderscheiding zet de broeder dan de Christelijke vakorganisatie aan de kant als nog niets beduidend, hoewel hij hoopt dat er nog eens gewicht van zal uitgaan. Dat moest hij niet doen. Die Christelijke vakbeweging komt op uit het Geloof, mag dan nog zwak zijn, maar heeft recht op de steun van elk Christelijk gelovige. We moeten niet zeggen: als ze nog eens wat betekent zal ik me er ook bijvoegen, maar we moeten nu meestrijden om ze op te bouwen.

In zijn derde deel reageert de broeder op de stelling dat er in een vakvereniging in Canada, die de Christelijke grondslagen niet erkent geen plaats is voor een belijdend lid van de Chr. Ref. Church. Mijn artikel stelde dat juist andersom: voor leden in zulke vakbonden geen ruimte in de Chr. Ref. Church.

De broeder kent geen vakbonden in Canada die op Christelijke grondslag staan. Ik ook niet, buiten bovengenoemde Christelijke organisatie. Daarom meent hij dan dat het niet juist is te onderscheiden tussen twee soorten van de z.g. neutrale unions. Voor zijn begrip is dat een kwestie van wat minder of wat meer fatsoenlijk. Te zeggen dat men wel mag behoren bij de een en niet bij de ander is volgens hem meten met twee maten.

Laat me eraan herinneren dat ik bezig was besluiten van vroegere synoden op te diepen tot inlichting voor ons volk. De onderscheiding tussen die tweeërlei is dan ook van een synode, niet van mij. Wie daartegen bezwaar heeft zou zich tot die synode moeten wenden. Maar ik meen ook dat die onderscheiding wel juist is, n.l. van unions die in hun wezen met Gods Woord strijden, en die dat niet doen hoewel ze verkeerde elementen hebben. Dat was althans ten tijde van die synode in de werkelijkheid gegrond en werd dus door de waarheid geëist. Dat is niet meten met twee maten; dat is de dingen zien zoals ze werkelijk zijn; dat is meten met de ene maatstaf van de waarheid. Bij die tweede unions zou men dan als Christen kunnen behoren mits die verkeerde elementen bestreden worden en niet de overhand krijgen, waardoor dan zo'n union geheel ongoddelijk zou worden.

In zijn vierde punt trekt de broeder een conclusie die hem ertoe brengt een ernstige vermaning te geven.

De conclusie is: als de zaken zo hier staan als aangegeven in het artikel in kwestie dan is ontwikkeling van onze jeugd in een bepaalde vakbekwaamheid uitgesloten. We gevoelen ons geheel één met hem in zijn interesse in de ontwikkeling van de jeugd. Leren, zich ontwikkelen moeten ze, zeker, zoveel mogelijk. De broeder meent dat dat op het standpunt van ons artikel niet kan. Dat is nog de vraag. Daar zijn gelukkig ook nog gelegenheden buiten de unions. Maar stel dat het zo was. Wat dan? Werpt dat omver wat in het artikel gezegd werd? Daarin werd gezegd dat men als Christen niet moet behoren bij een union die *in zijn wezen* in strijd is met Gods Woord. Verder ging dat niet. Dat ging dan bijvoorbeeld over unions, die een eed vragen of sabbatschennis als regel stellen, of zoiets. Die komen wezenlijk in strijd met Gods Woord. Zou een Christen daar wel bij mogen? Zou men dat willen goedkeuren door te zeggen dat men anders geen werk kan vinden? Dat is eigenlijk de redenering van de broeder. Ik kan moeilijk geloven dat hij het werkelijk zo bedoelt. Maar men kan het toch moeilijk anders lezen. Dat is dan de bekende redenering waardoor men een beginsel als onjuist verklaart omdat het in practische moeilijkheden brengt. Maar dat is toch zeker niet de lijn van Gods Woord.

Des broeders vermaningen aan deze conclusie verbonden zijn gericht aan schrijver dezes, aan vaders, en aan kerkeraden. Daarover heel kort.

Ik wil de jeugd niet in een bepaalde richting dringen, maar leiden naar Gods Woord. Of die jeugd dat zo begeert, is niet de zaak; misschien moet ze leren te doen wat ze niet begeert maar wel aan God verplicht is.

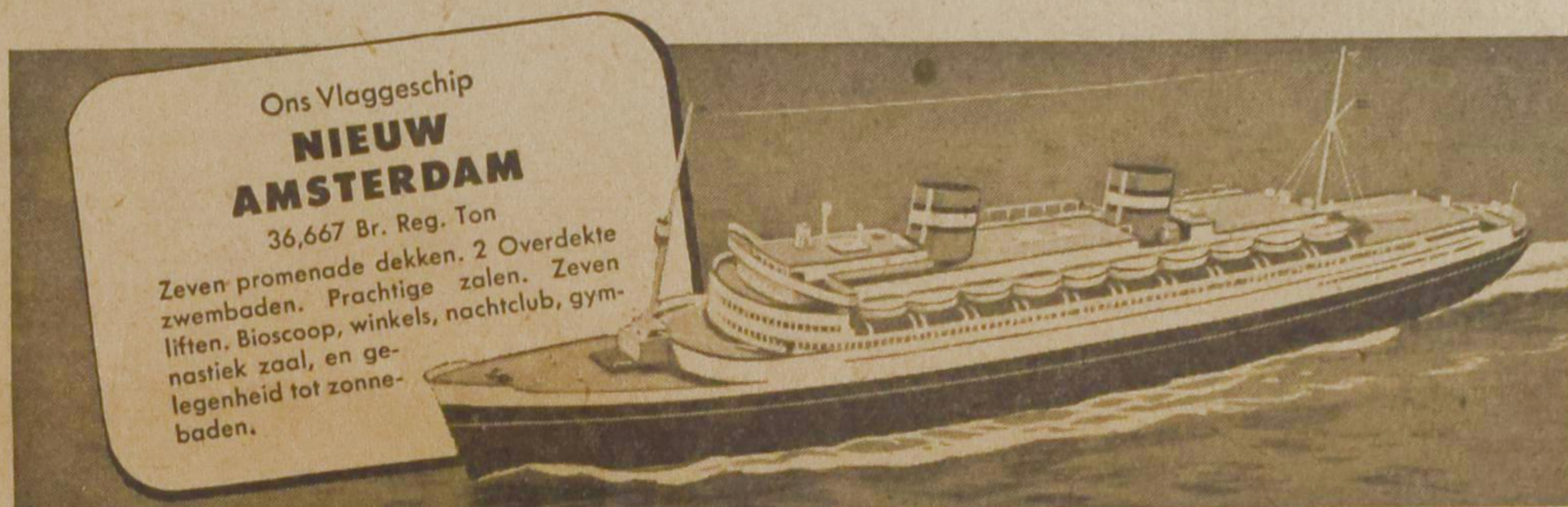
Ons gezond verstand gebruiken omdat de zaken hier anders liggen dan in Nederland! Amen, broeder! Ik geloof ook niet dat ik als een onverstand bekend sta. Maar dan dat verstand onder leiding van Gods openbaring.

Inderdaad, laat ons als vaders onze kinderen onderwijzen zoals de broeder dat wil. Daar zijn wij allen vlak voor.

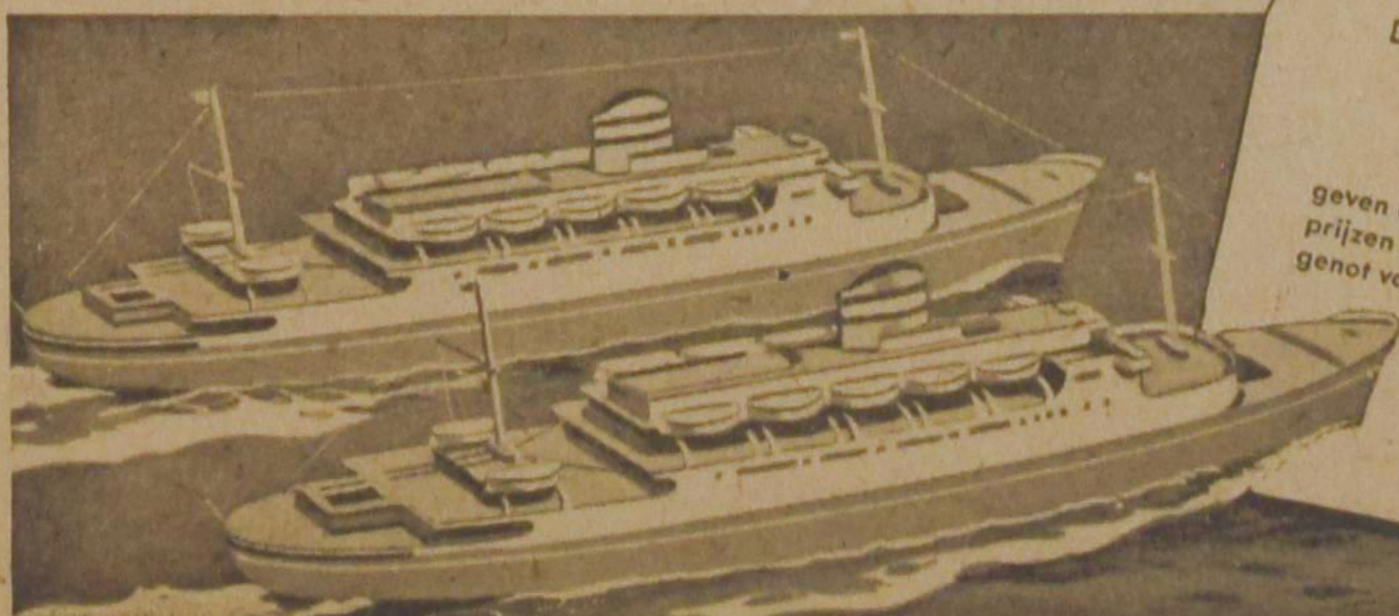
Ik geloof niet dat het nodig is één onzer kerkeraden te waarschuwen toch niet onbezonnen te werk te gaan. Opvolgen van wat de synode leerde als boven aangehaald, ligt ook niet in die lijn. Niet onbezonnen, maar bezonnen, op grond van Gods Woord, en dan die bezinning opvolgen met actie. Velen van ons volk zijn al wat jaren hier, en zitten al diep in die unions. Misschien wordt het tijd, niet om te spreken van onbezonnen handelen, maar om nu langzamerhand, met verstand, maar ook met vastheid, met deze zaak ernst te maken en de directies van de synode ernstig te overwegen en in actie om te zetten.

De broeder spreekt in het begin van zijn artikel van de "onbekende schrijver". Had hij met de letters onder het artikel even de eerste bladzijde, links onderaan geraadpleegd, dan zou hij weten wie de schrijver was. Maar hij had daar geen erg in en dat nemen we hem niet kwalijk. Om dan onzekerheid dienaangaande weg te nemen, teken ik, met vriendelijke groeten, mijn volle naam.

John Gritter,
148 Wharncliffe Rd N,
London, Ontario.

Een brief uit het Westen

We ontvangen geregeld brieven uit het Westen van lezers die blij zijn met Calvinist-Contact en we krijgen er nog veel meer van lezers, die wat op ons blad hebben aan te merken. Dat gaat nu eenmaal zo; een mens is sneller met critiek dan met lof. We zijn altijd blij met brieven, ook met critische, want die helpen ons steeds meer op de goede weg. Maar kort voor Kerstmis kregen we dan "De" brief uit het Westen. Geen brief om te beantwoorden, niet bedoeld voor de rubriek "In my humble opinion", eigenlijk ook niet voor de rubrieken "Bij onze immigranten" of "Kerknieuws". We wisten niet goed, wat we er mee moesten en toch was die brief de aandacht van al onze lezers waard. Het was een brief van een dankbare immigrant, een brief, geschreven uit de overvloed des harten. Een beetje te overvloedig, hier en daar. We kunnen tenslotte onmogelijk alles in ons blad opnemen, wat in een overvloeiend hart opwelt. Maar verder ... U moet het zelf maar lezen.

Het gaat goed, daar in het Westen met de immigranten, met hun kerken en scholen en ook met de Christelijke pers. Het Westen klaagt wel eens, dat Calvinist-Contact weinig over het Westen schrijft. Mogen wij daarover hier ook iets zeggen?

Wij zijn nog niet zover, dat we in het Westen een eigen journalist kunnen aanstellen. Zoveel mogelijk plaatsen wij de nieuwtjes, die ons uit het Westen toegezonden worden en daarnaast kunt U in de nummers van de laatste maanden geregeld artikelen en foto's uit en over het Westen vinden. Is dat niet genoeg? Wel, Westerners, dan ligt het ook mee aan uzelf. Stuur ons nieuws en wij zullen het plaatsen. Evengraag als de brief die hier volgt:

Waarde Vrienden,

Hier eens wat nieuws uit het verre Westen. Eerst dat het op de 17de October '54 juist een jaar geleden was dat onze kerk was georganiseerd. Eerst een onderdeel zijnde van de First Chr. Reformed Church of Vancouver B.C., moest deze kerk weer een aderlating ondergaan, door haar snelle groei. In 1946 was het dat de kerkbus de ene week de Ladner-emigranten ging halen, zo'n 30 mijl ten zuiden van Vancouver en de andere week die van Pitt Meadows East, ook zo'n 30 mijl van Vancouver. De stroom bleef stromen, zodat Ladner zelf begon te vergaderen en nu met Langley-Prairie tezamen een eigen predikant heeft, Ds. v. Dijke. Ook Pitt Meadows groeide steeds meer uit, ook hier begon men zelf te vergaderen en ook hier had men een eigen kerkeraad. Weer moest daarna de Vancouver kerk een gedeelte der leden vaarwel zeggen en nu nog dichter bij huis in New Westminster. Na een tweede roeping mochten ze het verblijdende antwoord uit Nederland ontvangen van Ds. Van Andel: ik kom over om U te helpen. Tot nu werd daar steeds vergaderd in een gehuurd lokaal, maar onlangs is men begonnen om een eigen kerk te bouwen, die men ook hoopt te gebruiken voor de Chr. school. Tot nog toe kwamen de kinderen vandaar naar de Vancouver Chr. school, die in de laatste jaren is gegroeid van 11 tot 170 leerlingen. Ook die moest vergroot en uitgebouwd worden. Inplaats van 1 teacher hebben we er nu 5. Weer werd de First Chr. Ref. Church te klein. Vele stemmen gingen op; in Vancouver moest een scheiding komen en weer werd een nieuwe gemeente gevestigd, ongveer 4 mijl van de moederkerk. In de moederkerk werd nu besloten om geheel op het Engels over te gaan. Deze kerk, die bijna 2 jaar vacant was geweest en heel wat beroepen had uitgebracht, mocht eindelijk het verblijdend antwoord ontvangen van Rev. M. Schoolland van Mount Vernon: I come over to help you. Veel heeft deze dominee al mogen doen voor deze gemeente en zoveel als mogelijk is staat hij steeds klaar om ook de naburige gemeenten met daad en woord te helpen.

En hoe gaat het nu met de baby uit de zo langzaam aan grote familie? Zoals ik reeds schreef is die al weer een jaar oud geworden. Even na zijn geboorte heeft die de naam ontvangen van: Chr. Ref. Church "Bethel". En tot op heden is deze nog jonge gemeente bijzonder gezegend. Er werd een kerk en pastorie aangekocht en na twee beroepen kregen we het verblijdende antwoord van Dr. A. Oussoren van Hoboken: ik kom. Op 26 November arriveerde onze dominee. Dezelfde avond hadden we nog de bevestiging, met Ds. M. Schoolland als counsellor. Helaas na een heerlijke Zondag moesten we nog een droevig ongeval meemaken. Mr. D. Radstock, voorzitter van de Chr. Labor Union hier in Vancouver, werd door een auto aangereden en werd gewond in een hospitaal opgenomen. Het hier eerst bij latend, met broedergroeten,

M. Piersma.

Bij onze Immigranten

BARRHEAD. Door de vrouwenvereniging is een uitnodiging verzonden aan de mannenvereniging om gezamenlijk een kerstavond te houden. De "heren" moeten dan voor een inleiding zorgen, en de "dames" zullen een kerstdeclamatorium opvoeren.

Ook hopen wij als gemeente weer kerstfeest te vieren, waar de kinderen van de bijbelschool een kerstcantate hopen uit te voeren. Ook ons zangkoor hoopt dan weer mee te werken.

VANCOUVER-ISLAND. - Het Sinterklaasfeest is op dit eiland niet onopgemerkt voorbijgegaan. Integendeel. In tal van gezinnen kwamen de cadeautjes weer op tafel. Enkele Hollandse banketbakkers hadden gezorgd voor de traditionele lekkernijen, welke op een echt St. Nicolaasfeest niet mogen ontbreken. Vele familieleden in het oude vaderland zonden pakjes naar onze emigranten, welke op deze avond werden geopend. Enkele Young People Societies zagen eveneens de Sint in hun midden verschijnen. In Victoria, de hoofdstad van British Columbia, was een hoogtepunt. Daar bezocht St. Nicolaas met zijn knecht op Zaterdag 4 December het Y.W.C.A.-gebouw. Wij zagen hier meer dan honderd kinderen bijeen, een aantal dat belangrijk groter was dan verleden jaar. Door de goede zorgen van een comité wordt de viering van het St. Nicolaasfeest in deze stad reeds populair. Ook de Canadese pers toonde weer belangstelling. De kinderen zongen uit volle borst de bekende liederen. Er werd getracteerd en er werden geschenken uitgereikt. Zij die dit feest organiseerden, mogen terugzien op een zeer geslaagde onderneming. Als er Kerstfeest in Victoria gevierd wordt, heeft de Hollandse kolonie aldaar geen behoefte meer om Santa Claus een welkom toe te roepen.

S. H.

WOODSTOCK. - De Schoolvereniging hield hier een propaganda-avond voor Chr. onderwijs. Ds. Venema van Sarnia hield een rede naar aanleiding van Lev. 19 : 19 (geen tweeërlei zaad in de akker). Het zaad in de akker komt op, zonder dat men zelf weet hoe. Het kind neemt de woorden op, tegen hem gesproken. De ouders hebben bij de doop de belofte afgelegd, om het kind op te voeden in de "voorzeide leer".

Weigert ge Christelijk onderwijs, dan was Uw doopbelofte een leugen. In de openbare school verstikt het goede zaad. Ook al mocht een school neutraal zijn, dan nog is dat onvoldoende. De lauwe neutraliteit wil Jezus niet. Wie niet vóór is, is tegen. De wereld kan wel schelden van secteschool, maar dat hindert niet; wij hebben te vragen wat God wil.

Na een breedvoerige bespreking, waarbij verschillende vragen werden beantwoord, zei spreker: "Begin met Christelijk onderwijs, want anders wordt het moeilijk."

OPLOSSING KERSTPUZZLE

1. p; 2. are; 3. vee; 4. veter; 5. rustkuur; 6. steiger; 7. overgeven; 8. stedeling; 9. verzekering; 10. kerstgebeuren; 11. ere; 12. usa; 13. ata; 14. zondaar; 15. beramen; 16. vergiet; 17. Utrecht; 18. standje.

PRETTIGE KERSTDAGEN.

In het Beloofde Land

Wat maken de Joden van Palestina?

Op de Kerstdagen verwijlen onze gedachten bij de "heilige plaatsen": Bethlehem, Nazareth, Jeruzalem. In de geest vertoeven wij dan in Palstina. Het Heilige Land! Het land waar de Messias werd geboren. Het land, vanwaar het Evangelie (is: Blijde Boodschap) zijn triomftocht over de wereld begon.

In Palestina hebben de engelen hun jubelzang gezongen: Vrede op aarde!

Welk een groot verschil is er tussen de engelenwoorden en de toestand in het Palestina van vandaag! Zeker, al is er dan geen vrede, er is toch een wapenstilstand in Het Heilige Land. Maar het is een tot de tanden gewapend bestand, dat telkens weer tot een oorlog dreigt op te vlammen.

Teveel?

Het beloofde Land lijkt op het ogenblik allerminst een land, van belofte. Is het wonder, dat iemand al schertsend heeft gesproken van "Het teveel beloofde land?"

Immers in 1915 beloofde Engeland, als dank voor Arabische hulp tegen de Turken, vrijheid van hun landen. Hieronder begrepen de Arabieren toen ook Palestina. Maar in 1917 zegde Engeland in de Balfour-declaration aan de Joden toe, dat zij het land als een nationale woonplaats zouden krijgen. Daarom hebben zowel Arabieren als Joden jaren lang aanspraken gemaakt op Palestina.

Het Joodse streven om ingevolge Balfour van het Heilige Land een Nationale woonplaats te maken, kreeg een nieuwe (en sterke) impuls door het optreden van Hitler. In de jaren na 1933 (toen Hitler in Duitsland aan de macht kwam en de Joden-vervolgingen begonnen), emigreerden meer dan 150.000 Joden naar Palestina. De Nazi's hebben tijdens hun schrikbewind meer dan 6 millioen Joden vermoord. Bovendien vonden duizenden jonge Joden de dood in de geallieerde legers. Toen de wereldoorlog in 1945 ten einde was, waren er nog ruim 1 millioen Joden in Europa gespaard gebleven. 120.000 hiervan waren zonder woonplaats. En onder hen werd de roep sterk: Wij willen naar Palestina! Naar het land van onze vaderen!

Maar de Arabieren zaten inmiddels ook niet stil. Zij waren de Engelse belofte van 1915 nog niet vergeten. In en rond de gebieden, waar vroeger het Turkse Rijk en de Islam hadden geheerst, waren Arabische Nationale Staten ontstaan. En zij verenigden zich in 1945 in de Arabische Liga. Ondanks de gespannen verhouding tussen Joden en Arabieren, bleef de toestand (behoudens incidentele schermutselinger.) rustig en tot een formele oorlog kwam het nog niet. Dit was vrijwel onmogelijk, omdat Engeland het mandaat over Palestina voerde.

Proclamatie van Israël

Maar dit veranderde, toen het mandaat eindigde en op 15 Mei 1948 de Britse macht wegviel. Nog dezelfde dag proclameerden de Joden de onafhankelijke staat Israël. En twee dagen later werd dr. Chajim Weizmann tot de eerste president gekozen. De gebeurtenissen volgden elkaar daarna snel op. De Arabische Liga verklaarde de jonge staat de oorlog en een bloedige strijd ontstond. De Verenigde Naties begonnen zich met de Palestijnse kwestie te bemoeien. Zij benoemden de Zweed, Graaf Bernadotte, tot bemiddelaar. Deze werd vermoord, en tot zijn opvolger werd dr. Ralph Bunche benoemd.

Tot verbazing van de hele wereld, ontwikkelde Israël een kracht, die aan het ongelofelijke grensde: De invasie van de troepen van de Arabische Liga werd met succes afgeslagen. In 1949 werd een wapenstilstand tussen de Joden en de Arabieren gesloten. De voorwaarden hiervan betekenden practisch, dat Palestina werd verdeeld in de nieuwe staat Israël en een Arabisch gebied, dat aan de buurstaat Jordanië werd toegewezen.

Snelle ontwikkeling

Hoewel het bestand nog steeds niet is gevolgd door een definitief vredesverdrag, heeft Israël toch al een stormachtige ontwikkeling doorgemaakt. Natuurlijk is alles nog niet pais-en-vree en de toestand is nog steeds die van een gewapende vrede. Maar de jonge staat is met enthousiasme en grote ijver begonnen aan de opbouw van het land.

Het eerste en grote doel, dat Israël zich voor ogen stelde was de verzameling van de ballingen. Was de staat immers niet opgericht met het doel een plaats op aarde te scheppen, waar de Joden zichzelf kunnen zijn, waar het "oude volk" zich vrij kan ontplooien, verlost van allerlei vormen van verdrukkingen, waaronder het in de loop der eeuwen in zijn ballingschap zo menigvuldig heeft moeten lijden?

Alleen uit deze geestesgesteldheid is het te verklaren, dat sedert de proclamatie van de staat in 1948, de bevolking van Israël meer dan verdrievoudigde. Was het bevolkingscijfer in 1948 nog rond een half millioen op het ogenblik is dit gestegen tot meer dan anderhalf millioen. Het spreekt vanzelf, dat het voeden en kleden van een zo sterk aangroeiende stroom emigranten geen kleinigheid is.

Met idealisme heeft men zich daarom geworpen op de verbetering en uitbreiding van de bronnen van bestaan.

Landbouw en industrie

De landbouw ging hierbij voorop. Door hard zwoegen en een ongekende liefde voor de bodem toog men aan het werk. Dat was niet gemakkelijk, want de Arabieren hadden het land eeuwenlang sterk verwaarloosd. Met grote voortvarendheid werd een groot deel van de zuidelijke Negeb-woestijn in cultuur gebracht. Daartoe zijn grote en kostbare irrigatie-werken uitgevoerd. De landbouw werd geheel gereorganiseerd en gemechaniseerd.

In het noorden van Israël werden grote moerassen drooggelegd. Het overtollige water werd afgevloeid naar de Middellandse Zee.

Maar de Joden zetten niet alles op de éne kaart van de landbouw. Ook aan de industrie werd grote aandacht besteed. Er rezen honderden fabrieken van allerlei soort uit de grond. Het aantal fabrieksarbeiders verdubbelde in enkele jaren tijds. Waren er in 1925 in Palestina ruim 500 ondernemingen die werk verschaften aan 5.000 arbeiders, eind 1950 bedroeg het aantal bedrijven al 3.300 met een aantal werknemers van 65.000.

Defensie

Maar de inwoners van de nieuwe staat konden hun land alleen opbouwen, door in de éne hand de troffel en in de andere het zwaard te houden. Want de omringende Arabische staten van de "Liga" hielden voortdurend het geweer aan de voet. En daardoor bleef er de nooit aflatende dreiging van een aanval van buitenaf. Israël was dus genoodzaakt een sterk en krachtig leger op de been te houden. Zelfs de vrouwen en meisjes werden dienstplichtig en voor hen gold, evenals voor de mannen een plicht om twee jaar in het leger te dienen.

Israël en wij

Vrijwel de hele westelijke wereld heeft een sympathieke houding tegenover Israël aangenomen. Want men besefte, dat de stichting van de staat het einde zou kunnen betekenen van de verstrooiing van het Joodse volk en van de gruwelijke vervolgingen, waaraan het nu al eeuwen lang heeft bloot gestaan.

De Christen mag echter nooit het oog sluiten voor het feit, dat de Joden in Israël niet bezield worden door godsdienstige, maar door wereldse motieven. Men wil een aardse staat, waarin men weer zichzelf kan zijn. Wat de Joden najagen is niet in de eerste plaats, dat ze de God der vaderen weer kunnen dienen naar Zijn wil, noch het hijgend verlangen naar het messiaanse heil, de vertroosting Israëls. Men wil slechts een staat vormen, gelijk alle staten, een rijk, zoals andere rijken zijn, men wil een staatsorganisatie hebben, gelijk aan die van alle andere volken.

Natuurlijk gunt ook de Christen de Joden van harte hun eigen nationaal tehuis. Maar hij zal zich er hierbij diep van bewust moeten zijn dat "Israël" niet het begin is van der Joden behoud.

De stichting van de nieuwe staat betekent daarom voor de Christenheid van de hele wereld een oproep om met hernieuwde bezieling en nog grotere kracht de Joden het Evangelie te brengen. Dat is voor hen de weg ter ontkoming en tot geluk. De Joden moeten hun heil leren zoeken, niet in een aards rijk, maar in het door "de Koning der Joden" gestichte Koninkrijk der Hemelen. De christelijke kerk moet zich dan ook meer dan ooit inspannen voor de "Zending onder Joden", nu deze laatsten gevaar lopen zich te vergapen aan de vervulling van een ideaal, dat ten hoogste betekenis kan hebben voor het aardse leven.

Want niet een "bewegelijk" koninkrijk, maar alleen het onbewegelijk Koninkrijk kan de Joden de rust en vrede bieden, waarvoor in de Kerstnacht Gods Zoon ter wereld kwam in het "beloofde land".

KERKNIEUWS - CHR. REF. CHURCH

Gemeente Clinton onder de pannen

Met weinig medewerking van de natuur werd Vrijdagavond 3 December het mooie nieuwe kerkgebouw van de Chr. Ref. Church in gebruik genomen. Na de gebruikelijke opening en welkomswoord overhandigde de voorzitter van de bouwcommissie, de heer J. Guetter, de sleutels aan Ds Hoytema.

Bij deze ceremonie sprak Ds Hoytema de wens uit, dat hij deze sleutels nooit anders hoopte te gebruiken dan om de mensen binnen te laten voor het aanhoren van Gods woord.

De kerkeraad bood daarna een kanselbijbel, avondmaalstel, doopvond en collecteschalen aan.

Dat de Gemeente Clinton heel wat moeilijkheden heeft moeten overwinnen bleek uit het historisch overzicht wat de sriba, de heer B. Bijlsma gaf. Later is dit in het kort door Ds Gritter (die ook heel veel voor deze gemeente heeft gedaan) vertaald in het Engels. In 1948 is in Clinton een groepje emigranten gestart waarvan Ds Spoelhof de leider was. Meer en meer emigranten kwamen uit het oude vaderland en het groepje van ongeveer 45 personen was spoedig te groot om nog in een huiskamer te vergaderen. Enkele maanden daarna ging men al vergaderen in de Presbyterian Church te Clinton. De kerkgroep in Clinton kwam in die tijd uit een groot gebied. Al heel gauw moest Clinton een groepje afstaan dat in Exeter zelfstandig ging vergaderen. Toch bleef Clinton doorgroeien en werd in 1949 van kerkgroep een zelfstandige gemeente.

Nog een keer moest het leden afstaan. In Lucknow ging men ook vergaderen.

Heel wat dominees hebben in die tijd voor de Clinton gemeente gepreekt. Maar men werkte verder. In December 1952 werd Ds Hoytema (die bij een bezoek aan Canada in Clinton uitgenodigd was om te preken) beroepen, samen met Exeter.

Men had toen een eigen herder voor de gemeente, nu een eigen kerk. Er werden enkele pogingen gedaan om een bestaand gebouw over te nemen.

Dit gaf geen bevredigende oplossing, daarom besloot men al spoedig om zelf te gaan bouwen. Er werd een terrein gekocht en in Juni van dit jaar begon men met de bouw van een eigen kerk.

Hard is er gewerkt. Veel, heel veel gegeven. De beloning is gekomen. Nog dit jaar mag de gemeente Clinton vergaderen in hun eigen bedehuis.

Ook langs deze weg wensen we Ds Hoytema en zijn gemeente Gods zegen toe en hopen dat zij nog veel jaren mogen samenkomen in Clinton's Christian Ref. Church.

Als technische bijzonderheden kunnen we nog vertellen dat de kerk 500 zitplaatsen heeft, geen basement. Het voorgebouw is 60 ft. lang en 45 ft. breed. Het bijgebouw 40 ft. lang en 50 ft. breed. Enkele dagen voor de opening werd nog een Hammond orgel aangekocht. Wat zeer goed voldoet.

FOREST, Ont. - Velen onzer lezers zullen niet weten waar het te vinden is. Wel, het is een klein dorp, 25 mijl ten Oosten van Sarnia. Sinds 12 Mei 1953 hebben we hier een geïnstitueerde gemeente, die thans meer dan 40 gezinnen telt. Op Zondag 14 Nov. werd tot ouderling gekozen br. A. Kamerman en tot diaken br. G. Doornbosch. Ook mochten we overgaan tot de aankoop van een pastorie, die voorlopig gebruikt zal worden voor het jeugdwerk. We hopen echter, dat de gemeente spoedig meer mag uitgroeien, opdat we ook een eigen dienaar des Woords mogen ontvangen om onze gemeente, waar veel jeugd is, te leiden.

Een GEZEGEND KERSTFEEST en een VOORSPOEDIG NIEUWJAAR wensen u:

Rev. en Mrs.
F. GUILLAUME
483 Willard Ave., Toronto.

Rev. en Mrs.
J. ROOK
3 Killdeer Cresc., Toronto.

Mr en Mrs.
J. MASSELINK
222 Mortimer Ave., Toronto.

Mr. en Mrs.
AD. OTTEN
212 Cedarvale Ave., Toronto 13, Ont.

THE PUBLICATION COMMITTEE OF CALVINIST-CONTACT.

Wij wensen al onze vrienden, met wie we in het afgelopen jaar zaken mochten doen en de vele vrienden, die wij het komende jaar hopen te maken

A VERY MERRY CHRISTMAS AND A HAPPY AND PROSPEROUS NEW YEAR.

JAC. KWEKKEBOOM and Staff.
REAL ESTATE, 415 GAGE AVE. S., HAMILTON

Mr. and Mrs.
A. VAN DIJK and Fam.
Fort William, Ont.
Merry Christmas and Happy New Year.

Mr. en Mrs.
P. VEENBAAS-HAISMA
Rawlison Rd., R.R. 6,
Langley Prairie, B.C.

THE EDITORIAL COMMITTEE OF CALVINIST-CONTACT.

PETER ZIJLSTRA
en Echtgenote
Uw adres voor Holl. Levensmiddelen en Textiel.
87 Queen Street, Brantford,
Ph. 2-8237.

Mr. en Mrs.
J. G. VOS-SINKGRAVEN
R.R. 4, Acton.

Mr. en Mrs.
J. v. BARNEVELD-VOS
R.R. 4, Rockwood.

Nagekomen Familieberichten

In zijn ondoorgrondelijke wijsheid, nam de Here door een zeer smartelijk ongeval plotseling uit onze familiekring weg, onze geliefde neef

JACOB DE JONG

in de krachtvolle leeftijd van 38 jaren, en twee van zijn geliefde kinderen,

DURK 10 jaar
en
ALIA 3 jaar

Dat de Here z'n diep bedroefde weduwe en dochtertje mag troosten en bijstaan in dit zo smartelijk verlies is onze bede.

R. WIJMENGA.
E. WIJMENGA.
J. WIJMENGA.
R.R. 7, St. Thomas.

C. NAT
en
C. STEHOUWER

geven hiermede kennis van hun voorgenomen huwelijk waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Vrijdag 24 December a.s., 4 uur n.m. door Rev. F. Guillaume in de Annettekerk 678 Annette Street, Toronto.

Toekomstig adres: Pine Grove P.O., Ontario.

DE KERKEN IN NEDERLAND

De Lutherfilm en een T.V.-kerkdienst

Blij bazuingeschal bij een begrafenis

(Speciale correspondentie)

De Lutherfilm draait op het ogenblik in tientallen Nederlandse bioscooptheaters: predikanten van alle kerken hebben hun gemeenteleden aanbevolen voor deze keer toch beslist eens naar de bioscoop te gaan en dit bezorgt de exploitanten der theaters stevige winsten en de kerkbode-redacteuren een overvloed van kopij, want iedereen praat mee over deze film, die de strijd van de reformator op een inderdaad suggestieve wijze in beeld brengt.

Van rooms-katholieke zijde worden nogal uitvoerige critieken geleverd; men betreurt het van die zijde dat de "groeiende oecumenische toenadering" op deze manier grondig bedorven wordt en men meent dat de film een scheef beeld geeft, omdat de paus en de aflaathandel zo "belachelijk" worden gemaakt.

Vooral de Lutherse hoogleraar dr. W. J. Kooiman (een uitnemend kenner van de geschiedenis der reformatie) keert zich fel tegen de roomse critiek, hetgeen begrijpelijk is, want de paus èn de aflaathandel uit Luthers dagen waren niet alleen belachelijk, maar ook dieptragische verschijnselen in het kerkelijk leven, al ligt het wezenlijke conflict Rome-Reformatie wel op een ander niveau. Maar de geestelijke strijd heeft de filmcamera tenslotte ook niet kunnen benaderen, en daarom — en dat zijn we met Rome eens, zij het in andere zin — bevredigt de vertoning in de bioscoop van dit typisch Amerikaanse product tenslotte ook ons niet, al kan men er veel van leren.

Om van de film naar de televisie te gaan: na veel gepraat over de manier waarop dit nieuwe middel in dienst van het evangelie zou kunnen worden gesteld, heeft men zich thans in de Janskerk te Utrecht gewaagd aan een eerste experiment met een kerkdienst-televisie-uitzending. De preek was voor deze gelegenheid grotendeels vervangen door een bijbels spel, waarvoor zelfs beroepsacteurs waren gehuurd.

Een nogal progressief initiatief dus, dat ook al weer onbevredigende indrukken heeft achtergelaten, omdat een kerkdienst tenslotte geen toneelvertoning is. Men piekert dus nu weer verder hoe men een eredienst "zichtbaar" kan maken voor het televisiescherm. We geloven dat de roomse kerk hier vlottere mogelijkheden heeft, met haar nogal op het oog ingestelde eredienst, maar de KRO heeft zich nog niet gewaagd aan een uitzending.

Om nog even bij Rome te blijven: het is erg verdrietig dat de voormalige Gereformeerde predikant van Bunschoten-Spakenburg, dr H. B. Visser, die korte tijd geleden tot de R.K. kerk is overgegaan, een dik boek heeft gepubliceerd, waarin hij z'n overgang naar deze kerk heeft gemotiveerd op zo'n door en door roomse wijze, dat zelfs de welmenende katholieken in ons land er een beetje mee in hun maag zitten en zich hebben gehaast te verkaren, dat dergelijke "bekeringsgeschiedenissen" eigenlijk een beetje uit de tijd zijn. Verdrietig voor dr Visser dunkt ons, maar niet minder voor de kerk, die in hem een knap theoloog verloor.

Overigens: waar men verdriet denkt te vinden, ontmoet men soms de blijdschap. Dit gebeurde ons toen we Zaterdag in Zeist de begrafenis bijwoonden van de zo bekende zendeling der Hernhutters ds P. M. Legene, die in de avond van zijn 69ste verjaardag plotseling is overleden. Met hem is een missionaris heengegaan die zowel in de Gereformeerde als in de Hervormde kerk (en in nog zeer veel andere gemeenschappen) grote waardering genoot en wiens bescheidenheid bij alle mensen bekend was, behalve als het om een bijdrage voor de zending ging. Zelfs in de kleinste gehuchten van ons land kende men hem door z'n lezingen met filmvertoningen. Maar bij zijn begrafenis vanuit de kleine Hernhutterkerk is niet getreurd: er is alleen blijmoedig gezongen omdat hij van de strijdende naar de triumferende kerk was overgegaan en de kleine, met een wit kleed en veel kleurige bloemen gedekte baar werd op weg naar het kerkhof voorafgegaan door een bazuinenkoor dat mooie gezangen speelde en dat bleef spelen ook toen de kist in het graf daalde.

Dit zou geloven we, niet alleen in de Hernhutter-broedergemeente maar in elke christelijke gemeente traditie moeten zijn. Maar we hebben hier zoveel andere — minder-christelijke tradities, veel te veel zelfs. Misschien kan dit onderwerp eens ter sprake komen bij U in Canada, waar men — naar we aannemen in een nieuw land zoveel ontvankelijker zou kunnen worden voor wat ten diepste de christelijke levenshouding is.

KERSTLIEDJE

Kind, komt Gij ditmaal in ons hart
Om alle duisternis en smart
En alle zonde en plagen
Op eenmaal te verjagen?

Ach Heer, wij zijn zo boos gezind.
Wij hebben 't kwaad alleen bemind.
En uwe ster wil schijnen
Alleenlijk voor de reinen.

Bedek onze ogen voor een wijl
En dan — doorlicht ze met Uw heil,
En 't hart dat Uw geboden
Belacht, ai, wil het doden.

Wie weet, zijn nare donkerheid
Wordt glanzend licht, als Gij er schreit.
Want Gij komt zonder vrezen,
Daar, waar geen mens wil wezen.

O Kind, dat glimlacht zacht en teer,
Wij zien Uw ster, wij zien U weer.
O Jezus wil ons horen:
Wordt nu in óns geboren.

WILLEM DE MERODE

ON YOUR WAY

In a manger

"And she brought forth her firstborn son, and wrapped him in swaddling clothes, and laid him in a manger...."

Luke 2 : 7.

The modern celebration of Christmas strains itself to erase everything unpleasant and make everything attractive. Homes and shops are highly decorated. Many otherwise commonplace store windows now become puppet shows of dolls and dandies. Everything hangs heavy with tinsel. And long strands of highly colored tissue is arched overhead, resembling long twisted fingers that are trying to reach out to bind the entire season in a festive mood.

Oh yes, the nativity scene must be brought in too. The barn and the baby Jesus must be crowded into the display. But everything unpleasant must be removed. An attractive nativity scene is displayed, either in gaudy colors or in painted plaster of Paris. There is a primitive barn, but it is light and airy, cozy and clean. The beasts standing about are docile and meek, almost reverent before the Christ Child. The baby Jesus is snuggled in clean hay with a halo about his head. And mother Mary, nicely clad, is standing about with nothing in the world to do but to beam upon the child. Even here everything is nice and attractive. In fact, to introduce anything unpleasant would be judged a desecration of the scene, the day, and the season. Everything about Christmas must be pleasant.

But the fact is that although Christmas is a time of great joy, there is also something unpleasant and basically offensive about Christmas. It is only when we own this offense as ours that we will taste the full joy of Christmas. We are called to "go forth therefore unto him without the camp, bearing his reproach" (Heb. 13 : 13). In Hebrews we are called to bear the reproach of the cross, while on Christmas we are called to bear the reproach of the manger. The fact is that Jesus was born in poverty, in a dirty barn. Ancient barns were not clean and cozy. Barns aren't proper places for children to be born, especially if these children should be our own. If it were to happen to us or ours, we would exclaim, "It's a shame, it's a disgrace." How much more was it not a shame and a disgrace for Jesus, the Son of God come into the flesh, to find his first cradle there. You cannot brush out these shameful facts by painting a pleasant picture of the nativity.

Papine has given us a more proper picture of the nativity scene than the glossed editions on Christmas cards and in store windows. Said he, "Jesus was born in a stable, not the bright, airy portico which Christian painters have painted for the Son of David, as if ashamed that their God should have lain down in poverty and dirt. Not the modern Christmas eve "Holy Stable" either, made of plaster of Paris, with littly candy like statuettes. Not the holy stable, clean and prettily painted, an ecstatic ass, a contrite ox, and angels fluttering their wreaths on the roof — this is not the stable in which Jesus was born. The poor stable of Christ's poor old country is only four rough walls, a dirty pavement, a roof of beams and slate. It is dark and reeking. The filthiest place in the world was the first room of the only pure man ever born of woman. It was not by chance that Jesus was born in a stable. What is this world but an immense stable where men produce filth and wallow in it. Upon this earthy pig-sty, where no decorations or perfumes can hide the odor of filth, Jesus appeared one night born of a virgin...."

The fact that Jesus was born in a barn and laid in a manger is a shame, and the shame is ours, not his. He "became poor that we might become rich." Let us then not try to cover the offense of the manger, for that shame is the symbol of the filth of our sin. The uncleanness must be brounght out into the light of confession.

Let each of us in faith and penitence declare on this Christmas day, I shall "go forth unto him without the camp, bearing his reproach". I shall go to him outside of the city of trees and tinsel, I shall go all the way to Bethlehem where he lies in a manger. There I find him in a dirty barn, but I see in him a beautiful Christ. Then I become very happy. I'm not happy because artists have brushed out the filth and the shame of that barn. No! I take my place in that dirty barn, for that barn is the symbol of my uncleanness. I am in my proper place. But I am happy, very happy. Why? Because Jesus is there with me in that barn. He is taking my filth upon himself. Him who knew no sin, was made to be sin on my behalf.

T. C. van Kooten.

(Feuilleton)

SPRONG IN DE NACHT

by W. Vander Veer.

Na de vele spannende avonturen in dit verhaal komt nu zo langzamerhand het hoogtepunt. Wim Vander Veer heeft al heel wat oorlogservaring en nu zit hij als parachutist in het door de Duitsers bezette vaderland. Nu gaat het beginnen....

(10)

"Wat was onze invliegrichting?" vroeg ik.

Kees wees in schuine richting over het bos, met een brede armzwaai.

"Dan moet Niek een honderd meter naar achter zijn neergekomen en Greenwood aan de andere kant van de vaart, ook midden in het bos," concludeerde ik.

Kees en Jo vertelden mij dat ze ons veel te laag hadden uitgegooid, waarschijnlijk zelfs beneden honderd meter. Nu werd mij duidelijk waarom ik nog met de jumpingkit aan mijn benen op de grond terecht was gekomen. Men heeft tenminste honderd meter nodig om voorbereidingen te treffen om de kit neer te laten.

We liepen nu met ons drieën in de richting, waar ik dacht dat Greenwood moest zijn terecht gekomen. In het bos voor ons klonk opeens geluid.

"Halt, wie is daar?" klonk het scherp.

"Oke, Greenwood, Q voor Queen," antwoordde ik vlug, want ik had direct gehoord dat het Greenwood was aan zijn sappig Vlaams dialect.

Uit het duistere bos kwam Greenwood ons tegemoet. Hij liep heel erg mank. Ook hij had zich vrij ernstig bezeerd bij het neerkomen en had zijn kit niet los gehad voor hij neerkwam. Greenwood was nu erg zenuwachtig, in tegenstelling met zijn houding in het vliegtuig. Waarschijnlijk was hij heel erg geschrokken van de harde landing. We begroeven de parachute van Greenwood en ondersteunden hem terwijl we ons naar het droppingsterrein begaven. De rand van het terrein was afgezet door in marechausse-uniform geklede ondergrondse, bewapend met machinegeweren en verderop waren een vijftiental burgers bezig om wapencontainers in de boten te laden. Bob was ook bij hen.

Met de commandant van de ondergrondse besprak ik de plaats waar Niek naar alle waarschijnlijkheid moest zijn terecht gekomen. Er trok een patrouille op onderzoek uit in de aangewezen richting. Bob en ik gingen nu elk een andere richting uit in gezelschap van een marechaussee.

Het was eenzaam op de weg. Mijn bagage had ik achter op de bagagedrager van de fiets van de marechaussee gezet. Hij loodste mij langs stille landweggetjes en over vele bruggetjes in de richting van Veenhuizen. We spraken weinig onderweg. We waren ieder te veel vervuld van onze eigen gedachten en bovendien waren we volkomen vreemden voor elkander, al bestond er dan ook de band van onderlinge samenwerking door het feit dat hij mij begeleidde en risico's liep. Hij wees mij op een paar grote gebouwen en fluisterde dat dit de gestichten waren. Daarna kwamen we bij een vrij groot gebouw aan, de marechausseekazerne van Veenhuizen. We liepen zacht om het gebouw heen en de marechaussee zette zijn fiets in een schuurtje. Daarna tikte hij op de achterdeur van de kazerne. Nooit zal ik het ogenblik vergeten toen mevrouw Duister ons uit de donkere gang tegemoet trad.

"Welkom in Holland, mijnheer," zei zij, terwijl zij mijn hand drukte. Eenvoudige woorden uit een eenvoudig mensenhart, doch zij griftten zich diep in mijn ziel. Een handdruk waarin alles lag opgesloten, angst, hoop, vriendschap....

Zij bracht ons in de keuken. Voor het eerst na vier jaar afwezigheid, een echte Hollandse keuken met een fornuis en op het aanrecht een oliestel met een gezellig pruttelende koffiepot. In die keuken een Hollandse vrouw met een blozend gelaat en een geruite boezelaar.

Langzamerhand kwamen ook de anderen binnen en na een poosje kwam Niek, gesteund door twee burgers. Hij was er het ergste aan toe van ons drieën en had zich vrij ernstig bezeerd, ofschoon er uiterlijk niets anders aan hem te zien was dan een paar schaafwonden.

Mevrouw Duister nam ons allen mee naar boven. Reeds onder aan de trap kwam mij de heerlijke geur van sudderend vlees tegemoet. De tafel stond gedekt voor twintig. Triomfantelijk lichtte zij het deksel van de grote stomende pot.

"Hebben de heren enig principieel bezwaar tegen het verorberen van een N.S.B.-varken?" vroeg zij met een glimlach.

Het was een koningsmaal. Na het eten sprak Kees een dankgebed uit voor de zegen welke God hun die avond weer had geschonken. We praatten nog een poosje na aan tafel, doch aangezien we erg moe waren en onze lichamen stijf werden van de harde smak die we hadden gemaakt, bracht opper Duister al gauw na het eten de slaapzakken naar de vliering. Spoedig vielen we alle drie in een diepe slaap.

Toen ik de volgende morgen al vrij vroeg wakker werd brandde de zon in het dakvenster. De twee anderen sliepen nog. Greenwood snurkte weer zwaar. Ik probeerde om op te staan, maar een vreselijke pijn trok door mijn botten. Alles was stijf van de val van de vorige avond. Ik kon nauwelijks mijn armen en benen bewegen. Ergens ver beneden klonken kinderstemmen, hoog en klaar, als een klaterend fonteintje. Ik wilde, ik moest die kinderen zien. Moeizaam krabbelde ik uit mijn slaapzak en strompelde naar het dakvenster. Ik opende het raam een weinig. Beneden was een tuin. Er liep een zwarte Keeshond achter de haag met een klein meisje met blonde krulletjes er achteraan. Verder weg lagen de bossen in hun prachtige gouden herfsttinten te dromen in de ochtendzon. In de moestuin stond de opperwachtmeester met een rokende pijp in zijn mond tussen de rode kolen.

"Papa, papa, de hond is op de weg." Een kinderstem, een Hollandse kinderstem, in een Hollands herfstlandschap onder een stralende herfstzon.

Deze kleine krullebol, haar liefelijke kinderstem, dit heerlijke vredige herfstlandschap, het was onverenigbaar met de taak waarvoor ik hier was.

De opperwachtmeester keek schuin omhoog naar het venster en blies een dikke blauwe rookwalm tussen de vlier. Door een nevelige waas zag ik hem onopvallend knipogen Zacht sloot ik het venster weer. In het zonlicht dansten de stofjes. En Greenwood snurkte maar door...

(In het volgend nummer: Er weer op uit!)

VOOR HEN GEEN PLAATS?

We mogen nog eens opnieuw beginnen

KERSTFEEST viel dat jaar op een Donderdag.

* * *

"We doen er niks aan," had Willem al weken van tevoren gezegd.

"Maar jongen, hoe kun je dat nu zeggen," schrok Klazien, "we willen toch niet als de heidenen leven!?"

"Wat wil jij dan met een Kerstfeest, als je toch niet naar de kerk kunt? Wil je, dat ik een kerstboom opzoek en dat we daar omheen gaan zitten zingen? Ik denk er niet aan."

Klazien zweeg.

Willem was de laatste jaren zo vaak onredelijk en kortaf. En steeds meer begon ze te vrezen, dat hij zijn geloof verloren had. Ze merkte er nooit meer iets van.

Toen ze gingen trouwen, dat was nog in Holland, had ze altijd zoveel steun bij Willem gevonden. Hij was altijd opgewekt en ze wist nog zo goed dat hij gezegd had: "Klazien, onze toekomst ligt in Gods hand, maar wij moeten doen wat we kunnen Ik geloof, dat we naar Canada moeten gaan en God, die hier voor ons zorgt, regeert ook daar en hij zal ook daar voor ons zorgen."

Zo waren ze als twee gezonde, flinke jonge mensen naar Canada gegaan. Ze kwamen op een boerderij, waar Willem goed verdiende. Binnen twee jaar hadden ze een aardig meubilair en een goede car bij elkaar gespaard. Toen kwam Johannes, de eersteling, een zoon, een kroonprins. Wat waren ze gelukkig en wat voelden ze zich rijk.

Klazien had nogal eens last van heimwee, maar nu ze dit kind te verzorgen kreeg, zou ze daar zeker geen tijd meer voor hebben. Ze zou mooie kleertjes maken voor Johannes en er moest een mooie kinderwagen komen en een wieg. Wat een gezelligheid in huis, wat een rijkdom! Of....

WAS HET maar inbeelding of had Willem echt weinig belangstelling voor de kleine Johannes?

Ach, wat piekerde ze toch altijd. Willem moest elke dag hard werken en als hij dan moe thuiskwam kon hij toch niet zo enthousiast zijn. Natuurlijk, en hij kon toch ook onmogelijk zo met het kind meeleven als zij, die het van minuut tot minuut gadesloeg en zelf verzorgde.

Maar deze twijfel groeide met de dag, totdat de zekerheid kwam.

Dat was toen Klazien op een avond aan Willem vertelde, dat er waarschijnlijk nog een kindje kwam. Johannes kon toen al lopen en het was zo'n leuk kereltje, maar het was een beetje bang voor zijn pappie. Eigenlijk was Klazien ook een beetje bang, maar ze moest het Willem toch zeggen en hij zou er toch ook wel blij om zijn, net zo blij als zijzelf?

"Zo, en wanneer denk je, dat we op deze manier nog eens een eigen farm kunnen beginnen?", vroeg Willem strak, toen ze hem zacht het grote nieuws vertelde. "Die kleine jongen kost toch al zoveel, we kunnen haast niks meer sparen!"

"O, ik zal nog veel zuiniger zijn Willem en we komen er vast wel met Gods hulp. Heeft Hij ons al niet rijk gezegend?" Klazien probeerde het zo opgewekt mogelijk te zeggen, maar ze voelde een kille beklemming in haar borst en ze had graag even willen schreien.

"Dat kan best waar zijn," zei Willem ruw, "maar ik heb maar te zorgen dat we rond kunnen komen en straks loop je nog de kans, dat de boer ons niet meer in dit huis wil hebben. Je weet, hoe sommige Canadezen over kinderen denken."

HET WAS WAAR wat Willem zei. De boer was helemaal niet ingenomen met de komst van Jopie, het kindje dat in December geboren werd, nu vier jaar geleden. En toen het dat jaar Kerstfeest werd, was het geen feest in het huis van Willem Veltman en zijn vrouw Klazien, want de boer had gezegd, dat ze vertrekken moesten. Hij had zijn huis beschikbaar gesteld voor jonge werkers, maar niet voor een kinderkolonie, zei hij er nog bij.

Klazien was met Willem meegegaan, om te vragen of ze mochten blijven. Ze zouden er voor zorgen, dat het huis niets zou lijden en ze zouden alles willen doen om de boer tevreden te stellen, maar hij bleef er bij, dat ze gaan konden.

"Och, misschien is die man wel erg jaloers," opperde Klazien, toen ze weer thuis waren," de stakker heeft zelf geen kinderen; wie weet, hoeveel verdriet hij daarvan heeft."

"Dat is nog geen reden om zo onrechtvaardig te zijn," vond Willem, "een mooie manier, om je eigen verdriet op anderen te wreken! Wat moeten we nu beginnen?"

"Kom jongen, alle Canadezen zijn niet gelijk. We vinden vast wel een farmer, die ons onderdak en werk geeft. Tenslotte hebben we nog maar twee kinderen en jij bent toch een eerste klas boer? We mogen toch vertrouwen, dat God ons helpen zal? Weet je nog wel, dat we dat ook tegen elkaar gezegd hebben, toen we gingen emigreren? En eigenlijk is dit onze eerste tegenslag nog maar."

Ze kon het Willem niet uit zijn hoofd praten, dat ze diep ongelukkig waren en dat het grootste onrecht hen getroffen had. En weer begon hij over de onkosten van twee kinderen, waardoor ze nooit aan het kopen van een eigen farm zouden toekomen.

Het bezeerde Klazien, want Willem deed net, alsof zij alles in de war stuurde en ze had nu zijn steun juist zo nodig.

Het was een akelig Kerstfeest geworden, dat jaar. Willem wilde niet naar de kerk. Zijzelf was 's avonds gegaan en Willem paste op de kinderen.

Terwijl ze met moeite de car op de besneeuwde road hield, zat ze te denken aan Willem. Wat was hij haar vreemd geworden. Hij zei zo weinig, niet meer dan nodig was. En dan nog op een korte, norse toon. Hij was ontevreden en teleurgesteld. Och, ze begreep het wel. Was hij niet het het ideaal om gauw eigen baas te zijn naar Canada gekomen? En nu, ze waren hier nu al drie jaar en de eigen farm leek nog onbereikbaar. Straks zaten ze misschien helemaal zonder inkomen en zonder een huis. Maar er zou toch wel een oplossing komen?

Met haar ogen open en de handen aan het stuur bad ze. Hardop. "Here, geef uitkomst en help ons, om elkaar lief te hebben. En geef ons weer werk en een huis." Ze snikte. Ze dacht aan thuis, aan Holland. Haar heimwee was niet verdwenen met de komst van Johannes, want ze voelde zich eenzaam. Eenzaam in een huisgezin, omdat Willem haar zo vreemd geworden was...

Bij het kleine kerkje in het dorp stonden al verscheiden auto's. Ze was laat. Op enkele auto's lag al een laagje sneeuw. Ja, nu zag ze het pas, het was opnieuw gaan sneeuwen.

,,ALS IK straks nog maar thuis kan komen," dacht ze, terwijl ze de warme kerk binnenstapte. Ze vond een plaatsje voor in de kerk. Het tweedehands harmonium dat de gemeentezang moest begeleiden, werd bespeeld door een jonge vrouw. Overbekende klanken van een Kerstfantasie. Weer kwam zo duidelijk de herinnering op aan "thuis", dat was "Holland".

Ja, dat was voor haar nog altijd "thuis". Hier in dit land had ze zich eigenlijk nog nooit thuis gevoeld. Diep verdrietig zat ze daar en ze merkte niet, dat de dienst begon. Ze schrok op, toen het orgel inzette voor het gezang en zonder er bij te denken zong ze mee: "Joy to the world! The Lord is come."

Een Engelse dienst, jammer. Ze verstond er nog steeds maar weinig van en vanavond kon ze haar gedachten toch al zo slecht bij de preek houden. Ze had weinig verwachting van deze dienst.

Ze hoorde het ook maar nauwelijks, toen de oude predikant het Kerstevangelie las. Alleen de woorden: "there was no room for them in the inn" bleven in haar gedachten haken. No room, geen plaats. Ze dacht aan Maria, die een kindje kreeg in een stal, omdat voor haar geen plaats was. "Voor ons is ook geen plaats," dacht ze.

DE terugweg naar huis was lang en moeilijk. Het sneeuwde nog steeds en de wind joeg hier en daar hele dammen van sneeuw over de road. Tweemaal was ze blijven steken, maar met hulp van late reizigers was ze het eerste sneeuwduin doorgekomen en bij het tweede had ze moeten graven. Gelukkig, dat Willem een schop in de trunk had gedaan, op zulke dingen was hij altijd erg secuur.

Ze had zitten turen of ze een lichtje zag, toen ze dichter bij huis kwam. Nee, alles was donker. Willem was naar bed gegaan, juist nu ze zich zo eenzaam voelde. Ze was koud en ze verlangde zo naar een warme, lichte huiskamer en een kop lekkere warme koffie. Hij had er niet aan gedacht. Dacht hij nog wel eens aan haar en aan de kinderen? Of dacht hij alleen maar aan een farm, die nu zo onbereikbaar leek?

ZO hadden ze toen Kerstfeest gevierd. Nee, ze hadden geen Kerstfeest gevierd. Dat was immers geen feest vieren.

De uitkomst, waar ze om gebeden had, was gekomen. Ze hadden weer werk gevonden en een huis, maar ook dit was een teleurstelling. Willem verdiende nu minder dan bij de eerste boer en hun huis was oud en bouwvallig. Ze konden nu nauwelijks rondkomen, want in de zomer van het volgend jaar was het derde kindje gekomen, Janny, het zorgenkindje, dat nu alweer vier maand oud was.

Ach wat hadden ze veel te zorgen voor dit kleine meisje. Bij de geboorte was het al zo zwak geweest en het wilde maar niet groeien. Wat er precies aan mankeerde, wisten ze niet en in het Hospitaal, waar ze elke twee weken met Janny heen ging, werd weinig anders gedaan dan telkens weer een onderzoek. De dokters schudden hun hoofden en haalden de schouders op. Ze gaven telkens nieuwe adviezen, maar van verbetering was niet veel te merken.

Eén keer had Willem in een boze bui de uitgaven opgenoemd, die dit kind hen nu al in enkele maanden gekost had, maar toen was Klazien zo kwaad geworden, dat een hevige ruzie volgde. Willem had tenslotte gezwegen; hij begreep wel, dat hij zo niet spreken mocht en Klazien had hem dat ook wel heel erg duidelijk gemaakt.

Sindsdien zeiden ze nog minder tegen elkaar. Ieder deed zijn plicht maar het verdriet scheen voorgoed intrek genomen te hebben in hun gezin. De kinderen werden er stil en schuw van.

,,WE doen er niks aan, je kunt toch niet naar de kerk," had Willem gezegd, toen ze zich het woord Kerstfeest had laten ontvallen. Ze had eigenlijk meer tegen de kinderen gepraat dan tegen hem. Dat deed ze meer en meer. De kinderen luisterden tenminste nog naar wat ze zei en van hen kreeg ze nog de vreugde, die verder zo schaars was in haar leven. Willem deed niets meer dan hard werken, zuur kijken en zo nu en dan iets zeggen op een ontevreden toon.

Ja, de kinderen. Johannes ging nu al naar school en Jopie begon al zo goed te praten. Die hadden ook maar weinig vreugde in hun jonge leventje en Klazien had ze beloofd, dat ze dit jaar gezellig Kerstfeest zouden vieren. Hoe, dat wist ze nog niet. Naar de kerk konden ze werkelijk niet, nu ze van armoede de car verkocht hadden. Een Kerstboom met geschenken dan? Nee, daar hield ze niet van en al zou ze willen, het geld was er niet voor. Maar een Moeder is vindingrijk en ze had gedacht aan een uurtje samen zingen bij een schemerlampje. Zingen, de oude Kerstliederen, die zij als meisje geleerd had. "Nu sijt wellecome", "Stille Nacht". "Er is uit 's werelds duist're wolken" en al die mooie kerstversjes. Als Willem dan ook mee zou zingen, ze durfde het niet meer te hopen. Hij zou met zijn stuurse gezicht en met zijn zwijgende aanwezigheid misschien toch weer alles bederven.

Ja, zo dacht ze over hem. Zover was het gekomen. Ze gaven elkaar overal de schuld van, openlijk of bedekt, en van de jonge liefde, waarmee ze zeven jaar geleden naar Canada kwamen, was niets meer te vinden. Teleurgesteld in het leven en teleurgesteld in elkaar. Het enige verschil was nog, zo dacht zij, dat Willem alle moed liet zakken en dat zij nog probeerde, er het beste van te maken.

NU WAS het de avond voor Kerst, Woensdag 24 December. Een felle vrieswind blies over het veld en de tocht was voelbaar in hun bouwvallige woning, die maar nauwelijks warm gestookt kon worden. De kinderen waren naar bed. Alleen kleine Janny was nog wakker. Wat sliep dat kind toch slecht. Het had vandaag weer bijna niet gegeten. Willem las. Een stapeltje oude tijdschriften lag voor hem op tafel. Klazien stopte sokken. Ze kon elke avond wel sokken stoppen, want die oude sokken waren zo versleten, dat ze bijna niet meer heel te houden waren.

Wat was dat? Snikte Willem? Of was het Janny in haar bedje? Klazien boog zich reeds over de rand van het kinderbedje, maar Janny was in slaap gesukkeld. Toen ze zich weer oprichtte, trok Willem juist de deur achter zich dicht. Hij was de kamer uitgelopen en in het donker hoorde ze hem stommelen, todat ze de buitendeur met een klap hoorde dichtgaan.

"Wat heeft die nu weer," vroeg ze zich verwonderd en wrevelig af. Wat voor een manier van doen is dat, om zo maar weg te gaan, zonder iets te zeggen? Hij deed, alsof ze een hond was. Was dat een behandeling van de vrouw, waarvoor je hebt te zorgen en die je liefde hebt beloofd?

Wie weet, wat hij nu weer gaat doen!

Klazien wond zich op. Hoe lang zou ze dit allemaal nog verdragen? Het werd steeds erger, wat ze ook deed om de vrede te bewaren. Ja, de vrede bewaren, dat ging al moeilijk en ze had al lang opgegeven, te proberen de liefde te bewaren.

Had ze hem dan niet meer lief? Ze wist het niet en ze wilde daar ook niet aan denken. Hij had het er beslist niet naar gemaakt, dat ze nog iets voor hem zou gevoelen. Overal kreeg zij de schuld van.

Treurig legde ze de sok op tafel. Ze had geen zin meer om nog iets te doen. Wanneer zou Willem nu thuiskomen? Waar ging hij heen in dit hondenweer? Ze hoorde de wind en de fijne sneeuw ritselde tegen het raam.

Ze pakte de krant, die Willem op tafel had gelegd. Het was een oud blad uit Holland.

WAS DAT werkelijk een natte vlek, daar bij dat gedicht? Een schok ging door haar heen, toen ze vluchtig het gedicht las. Dat was het gedicht, dat Willem en zij samen gelezen hadden op hun laatste Kerstavond in Holland. Ze hadden dit blad toen meegenomen en ingepakt bij wat boeken, die ook meegingen naar Canada. Samen hadden ze dit gedicht zo mooi gevonden en nu had Willem

SIMPEL KERSTLIED

Hoe zullen wij nog Kerstfeest vieren
nu allen hunne naaste vloeken?
Hoe zingen: "Jesu goedertieren,
Voor ons gelegd in schaam'le doeken"?

Hoe zullen wij de glans verdragen
van zoveel lichtjes aan de ogen
en zeggen "In den mensch behagen",
in deze tijd, bij zoveel logen?

Wij moeten keren op de schreden,
Want deze koude weg loopt dood.
Wie God zijn onmacht heeft beleden,

die mag nog eens opnieuw beginnen
en 't kindje op Maria's schoot
weer met de kinderen beminnen.

JO KALMIJN-SPIERENBURG

het weer gelezen. Had hij dan werkelijk gesnikt? Was die natte vlek hier een traan van Willem?

Gejaagd ging haar adem en weer las ze het slot van het gedicht:

Wij moeten keren op de schreden,
Want deze koude weg loopt dood.
Wie God zijn onmacht heeft beleden
die mag nog eens opnieuw beginnen
en 't kindje op Maria's schoot
weer met de kinderen beminnen.

Schreiend zat ze daar.

"Opnieuw beginnen, want deze koude weg loopt dood," herhaalde zich in haar gedachten. En ze wist niet, dat dezelfde woorden op datzelfde moment gemompeld werden door een mond, die nu al zo lang geen vriendelijk woord gesproken had.

Ze wist alleen, dat zij ook liep op de doodlopende, koude weg. Waar was haar liefde voor Willem gebleven? Wat had ze gedaan om hem "een hulpe" te zijn? Hoe had hij haar liefde en steun nodig gehad in de moeilijke jaren, die ze hadden doorgemaakt. Ze hadden het niet samen gedaan, maar elk voor zich apart en zij had de kinderen van Willem vervreemd, omdat ze zichzelf van Willem vervreemd had.

"O God," bad ze, "mag ik nog eens opnieuw beginnen?"

MEER dan een uur had ze zo gezeten. Ze had een extra lamp aangestoken en die voor het raam neergezet. Ze wist, dat Willem terug zou komen en dan moest een licht hem de weg wijzen. Wonderlijk, zo blij als ze zich voelde. Ze zong zacht: "een Licht der lichten opgegaan". Ondertussen was ze bezig, druk bezig, want straks zou Willem thuiskomen en dan moest het gezellig en netjes zijn. Daar had ze al zo lang niet meer om gegeven. Wat was het hier ongezellig en grauw; dat ze dat nu nooit gezien had. Wat had ze Willem veel onthouden. Hij kwam elke avond moe thuis en dan had hij recht op een gezellig thuis en een opgewekte vrouw. Ze had er nooit een "thuis" van gmaakt. Als ze sprak over "thuis" bedoelde ze haar ouderlijk huis in Holland. Maar ze was nu toch geen meisje meer. Ze was de vrouw van Willem Veltman en de moeder van hun kinderen. Hier was haar thuis. Ze mocht opnieuw beginnen, dat wist ze en nu kon ze geen minuut meer wachten.

Toen hoorde ze de buitendeur weer en ze sprong op, de kamer uit en het donker in. In de donkere hal, waar nog nooit een lamp gehangen had zolang zij hier woonden, liep ze tegen Willem aan. Ze grepen elkaar vast en ze behoefden niets te zeggen....

* * *

Nee, ze konden niet naar de kerk maar het was toch Kerstfeest. Geschenken konden ze elkaar niet geven, maar een groot geschenk hadden ze ontvangen, Willem en Klazien en de kinderen.

HET KERSTFEEST viel dat jaar op Donderdag, maar Willem behoefde niet te werken bij de boer. Ze waren gezellig bij elkaar. Willem hielp bij het huishoudelijk werk en toen ze 's middags om drie uur rondom de oude kachel zaten, met warme chocolademelk en eigengebakken cake, vierden ze Kerstfeest. Samen zongen ze de oude Kerstliederen en Johannes zong zacht een beetje mee. De wijzen kende hij meestal wel, hij zong er Engelse woorden bij, maar Willem en Klazien zongen de oude Hollandse verzen.

Jopie probeerde ook mee te zingen en zelfs kleine Janny, in haar wiegje, maakte geluidjes en lachte.

En toen vertelde Willem aan Johannes van het kindeke Jezus, dat zo arm was dat het in een stal geboren werd. "Net zo arm als wij, pappa?", vroeg de vroegwijze en zorgelijke Johannes. Het sneed zijn ouders nu door de ziel. Immers, zij hadden steeds gesproken over hun armoede, waar dit kind bij was.

"Nee, jongen, nog veel armer, want wij zijn eigenlijk helemaal niet zo arm. We zijn rijk, omdat Jezus ook voor ons zo arm is geweest," zei Willem. Hij zei het wat moeilijk en Johannes begreep het misschien niet, maar Klazien begreep het wel en zij schreide van geluk. Ze wist het: "Wij mogen nog eens opnieuw beginnen...."

Ad. Otten.

Een aangeschoten (dronken) Christus-feest

Dat is wat Uw familie of vrienden U wensen wanneer U een kaart van hen ontvangt met "Merry Christmas" erop. Wist U dat?

Als U het niet gelooft, raadpleegt U dan eens het Engels Woordenboek van Dr A. E. H. Swaen, 1e deel, blz. 914.

U bemerkt hoe voorzichtig wij moeten zijn met het klakkeloos overnemen van Canadese woorden en gebruiken.

Er zijn er niet weinigen, die Christus geheel uit het Kerstfeest willen verbannen. Dit komt o.a. tot uiting in de manier waarop men het woord Kerstfeest neerschrijft, n.l. zo: Xmas. Weest U dus op Uw hoede voor kaarten die op deze wijze zijn bedrukt.

Behalve de gedrukte tekst, is ook het plaatje op de kaart een critisch onderzoek waard. Stuurt U vooral geen kaarten met voorstellingen die met het Christus-feest niets hebben te maken of Rooms zijn, zoals een Santa Claus of een Maria wier hoofd omgeven is door een stralenkrans. Onze christelijke boekwinkels, die over geheel Canada verspreid zijn, zullen U gaarne kerstkaarten doen toekomen welke bedrukt zijn met een geschikt plaatje en met "Blessed (gezegend) Christmas".

Laat men elkaar ook in de advertentie-rubrieken van de pers uitsluitend een Gezegend Kerstfeest wensen.

De wens "Happy New Year" is zeer goed mits men daarbij denkt aan de christelijke blijdschap in Christus Jezus. Buiten Hem is er niets "happy".

Het zou goed zijn, indien men bij alle mogelijke gelegenheden niet het minst bij het verzenden van verjaardagskaarten, oplet wat men de ander toewenst. Alles wat men doet, zelfs het verzenden van gelegenheidskaarten, moet christelijk-verantwoord zijn. Dit sluit natuurlijk een gezonde humor op deze kaarten niet uit.

Wilt U ook even Uw christelijke Canadese vrienden hierop wijzen?

W. C. Homburg.

KERSTMIJMERINGEN
VAN EEN SOLDAAT
MET EEN BONT GEZELSCHAP IN DE VREEMDE

Tijdens het schrijven van het wekelijkse vervolgverhaal in "Calvinist-Contact", *Sprong in de Nacht*", werden de gedachten van Kapitein W. Vander Veer weer sterk bepaald bij zijn vrienden, met wie hij gedurende de oorlog zoveel ellende, maar ook veel goede dingen beleefde.

Vrijwel iedereen laat zo tegen Kersttijd wel eens zijn gedachten gaan en dan komen vaak de herinneringen aan voorbije dagen ons bezig houden. Het is geen wonder, dat de auteur van ons feuilleton elk jaar nog eens terugdenkt aan de trieste, natte dagen tegen Kerstmis 1944. Hij schrijft:

"We lagen met zijn vieren in een tent in het natte, modderige tentenkamp van de S.A.S. te Winchcombe in Engeland. Ik was eigenlijk de enige volbloed Nederlander. Daar had je Greenwood, de Belgische sergeant-majoor. Omdat hij zo vloeiend Hollands sprak naar het oordeel van de Belgische autoriteiten, hadden ze hem bij ons ingedeeld. In het eerst wilde hij zijn nationaliteit niet bekend maken, maar toen hij na twintig minuten zei, dat hij zijn geweer ging kuisen, bestond er weinig twijfel meer.

Dan had je Niek. En Niek was ook geen Nederlander. Hij was jaren geleden uit Holland vertrokken, waar hij geen rooskleurige toekomst voor zich zag. Als zoon van een onderwijzer had hij de voetsporen zijns vaders gedrukt en dat bracht hem tot kwekeling. Maar de salarissen en de vooruitzichten waren in die tijd zeer slecht.

Zo vertrok Niek naar Zuid-Amerika, en vestigde zich ergens in de onafzienbare leegte van Pategonie, waar nog enkele Nederlandse boeren woonden. Hier begon Niek de Nederlandse kinderen te onderwijzen, doch, ofschoon hij hiervan wel het nut inzag, voldeed hem dit al spoedig niet meer. Hij wilde meer activiteit en na enkele jaren was hij werkelijk eigenaar van een niet onaanzienlijk aantal koeien, paarden en schapen en vele hectaren vruchtbare grond.

Niek, de cowboy

Soms trok hij met duizenden stuks hoornvee en tientallen begeleiders te paard over het Andes gebergte naar Concepcion in Chili. Zelfs sloot hij met de Argentijnse regering een contract voor het aanleggen van een park in de buurt van Buenos Aires. Na enkele jaren nam hij de Argentijnse nationaliteit aan en was hij, wat we in Holland zouden noemen een man die er warmpjes bij zat.

Toen in 1940 de oorlog losbarstte boven Nederland zat Niek op zijn hacienda. Nederland. Het land zijner geboorte. Waar zijn vader nog woonde en zijn familie. Zijn land! Niek was er een paar dagen kapot van geweest. Op zijn paard was hij er tussen uitgetrokken de wildernis in terwijl de oude negerin die het huishouden voor hem bestierde hem hoofdschuddend zag vertrekken. Vanaf die dag was hij veel stiller geworden en naar het scheen minder vitaal. Zo ging de winter in Argentinië voorbij en naderde het voorjaar. **Kerstmis 1940.** De rede van Hare Majesteit de Koningin tot het Nederlandse volk via de radio zender van B.B.C.

Niek schaamt zich niet te bekennen dat hij tegenover de oude negerin zijn tranen de vrije loop heeft gelaten, toen plechtig de laatste tonen van het Wilhelmus door het toestel wegvloeiden de stille nacht van Pategonie in. En dat hij het toestel met een venijnige trap van de veranda heeft geschopt waar het tussen de hoge cactusplanten bleef slingeren.

De volgende week verkocht hij zijn bezittingen, nam afscheid van de oude negerin en vertrok via Amerika naar Canada en meldde zich bij het eerste het beste Nederlandse wervingsbureau dat hij kon vinden. Kijk zie je, uit dat hout was Niek gesneden. Dat waren de Nederlanders die alles veil hadden voor de bevrijding van Nederland, zelfs als zij er hun domicili niet meer hebben. Maar misschien is dit wel een reden te meer.

Bovendien kende ik Niek heel goed, daar ik in 1944 met hem in Birma was ingedeeld bij de Britse commando's, hetgeen ik in mijn eerste boek, "Onder de vlag der commando's" uitvoerig heb beschreven.

Bob, de legionair

Bob zijn voormalige levenswandel was mij eigenlijk een beetje meer duister. Bob was eigenlijk statenloos. Geboren in Nederland had hij om een voor mij onbekende reden dienst genomen in het Franse vreemdelingen legioen en de hardheid en de romantiek van het legioensleven in Syrië en Marokko leren kennen.

Nadat hij bij de slag bij Narvik in 1940 gewond te Liverpool werd teruggebracht kwam hij in 1942 bij onze troep. De Nederlandse wetgeving gedoogt echter niet dat een Nederlander zonder toestemming van de kroon in vreemde krijgs- of staatsdienst treedt op straffe van verlies van het Nederlanderschap van betrokkenen. Om deze reden was Bob dan ook statenloos.

Rudi, de Jood

Daar was Rudi. Rudi Blatt. Ook Rudi kende ik heel goed, daar ook hij, evenals Niek, met mij in Birma was geweest en voor die tijd hadden we een tijd lang in het zelfde kosthuis gewoond aan de zuidkust. Rudi was een jood.

Na tal van hachelijke avonturen was hij er in geslaagd om via Zwitserland in Spanje terecht te komen. Wanneer Rudi vertelt van zijn tocht over de Pyreneeën dan rijzen je de haren te berge. Opgejaagd door de fanatieke falangisten werd hij lange tijd verborgen gehouden door geestelijken, in een klooster te Huesca. Na schier onoverkomelijke moeilijkheden, zelfs na in Cordova als ongewenste vreemdeling in de gevangenis te hebben gezeten slaagde Rudi er in 1942 in om Portugal te bereiken en vanaf Oporto bereikte hij eindelijk Engeland en meldde zich voor de commando's.

En dit waren alleen de mensen in onze tent. Iets lager aan de voet van de heuvels waar we de beek zelfs boven het tikken van de regen wild konden horen ruisen stond nog een tent waarin Hollanders leefden.

De anderen

Daar woonde Peter Tazelaar over wien ik bijzonder weinig afweet, alleen dat hij de Militaire Willemsorde vierde klasse verdiende wat op zich zelf al genoeg zegt. Dan was er Joop Bendien. Een min of meer raadselachtige figuur. Vooral in Brits-Indië hulde hij zich altijd in een waas van romantieke geheimzinnigheid.

Joop Bendien had een Hollandse vader en een Franse moeder. Hij sprak met het grootste gemak zeven talen waaronder Russisch en Pools.

Verder was er Raymond Westerling, geboren uit het huwelijk van een Griekse moeder en een Hollandse vader. Dit is de zelfde kapitein Westerling die later zoveel stof heeft doen opwaaien door zijn represailleacties op Zuid-Celebes in 1946. Raymond was kampioen worstelaar van Turkije in een of andere gewichtsklasse. Voor de oorlog was hij cargadoor in Istanboel. Hij sprak vloeiend Grieks, Turks, Engels en Frans.

Onze Nederlandse commandotroep bestond uit een aantal mensen die uit alle delen van de wereld in Engeland waren saamgekomen. Ik wil hier enkele voorbeelden laten volgen.

Daar waren Flip Beekmeyer en Jaap Baggerman, beide klerk op een Hollandse bank in Sjanghai. In 1942 waren zij via Amerika en Canada naar Engeland vertrokken.

Bert Bloemink, magazijnchef van een Bata schoenenfabriek op het eiland Jamaica.

Jan van der Linden, aannemer uit Johannesburg.

Tom Italiaander, Employer bij de B.P.M. ergens in Columbia.

Kees de Boer, timmerman uit Connecticut, Noord-Amerika.

Henk Hendriks, bollenimporteur uit Ontario, Canada.

Jonkheer Steengracht van Mooyland uit Parijs.

Waarom?

En zo zou ik door kunnen gaan meer dan tachtig malen en als gij al deze namen zoudt lezen met daarachter hun woonplaatsen, dan zoudt gij kunnen zien dat de overgrote meerderheid van deze mannen uit alle delen der wereld was saamgekomen en dat er slechts een zeer klein percentage van onze troep uit Nederland zelf afkomstig was.

En van dat kleine deel wat uit Nederland afkomstig was, waren de meesten nog onder zeer groot levensgevaar er in geslaagd de bezette landen te ontvluchten en na vele gevaren in Engeland aangekomen waar zij zich direct opgaven voor het gevaarvolle werk der Commando's. Waarom....?

Eenvoudig omdat zij Nederlanders waren die het hart op de rechte plaats hadden.

Hun vaderland, waar velen van hen zelfs nog nooit waren geweest en wat ze alleen maar kend n uit de jeugd-verhalen van hun ouders was bezet door een vreemde overheerser. Hun landgenoten leden onder de barbaarse methoden van de genadeloze bezetter. Zij waren eenvoudig gekomen omdat zij het als hun vaderlandse plicht beschouwden het vaderland te helpen bevrijden. Zij hadden alle particuliere belangen op zij gezet. Velen van hen hadden hun gezin in den vreemde achtergelaten. Zij hadden hun werkkring, hun toekomst en vele andere dingen opgeofferd. Zij waren bereid om nog meer te offeren. Hun leven als het moest...

Zij waren eenvoudig gekomen omdat zij Nederlanders waren.

Zo waren zij, de jongens van nummer twee troep, allemaal.....

Doeltreffend en Goedkoop

Vele Nederlanders in Canada lezen "Calvinist-Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals: jubileums, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdensadvertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel. Kosten slechts 15¢ per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum $1.— per plaatsing.

Voor brieven onder nummer wordt 10¢ per inkomende brief extra berekend voor portokosten, enz.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

Postbox 176
Burlington, Ontario

Verloofd:

ANNIE EVERS
en
ARIE HARBERS

Box 14, Brinston, Ontario, Canada.
R.R. 1, Brinston, Ontario, Canada.

25 December 1954.

Het mooiste Kerstgeschenk
is een abonnement op het weekblad
Calvinist Contact

Bestel dit Kerstgeschenk NU en U ontvangt het blad gratis tot 1 Januari 1955 met het speciale Kerstnummer. Dit is een Kerstgeschenk waar Uw hele gezin het hele jaar iedere week plezier van heeft en dat voor slechts $ 3.—. Vul onderstaande coupon direct in en stuur het op naar Calvinist-Contact, Burlington of geef het aan één van onze agenten.

U kunt mij noteren per 1 Januari 1955 als abonnee op Calvinist-Contact op voorwaarde dat ik het blad tot die datum gratis ontvang!

Naam: ....
Volledig postadres: ....